

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 658

DE KELLNER UIT HET HOTEL CECIL

20 CENT

„In de volle hals gaapte een afschuwelijke wonde”.

NIEUWE SERIE.

DE KELLNER UIT HET HOTEL CECIL.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EERSTE HOOFDSTUK.

Het briefje.

Het was omstreeks half zeven in den avond, toen Raffles en Brand de groote eetzaal binnentraden van het beroemde hotel Cecil te Londen.

Voor wie deze eetzaal nimmer is binnentreden omstreeks het uur, dat de rijken, de edellieden en allen die daar gaarne mede gelijk zouden worden gesteld, er neder zitten om te dineeren, levert het geheel een onvergetelijken aanblik op.

Er bestaan ongetwijfeld in New York hotels, die even groote eetzaalen hebben, zelfs met nog meer weelde ingericht als deze, maar zij missen allen wat deze zaal heeft, zooals bijna geen andere ter wereld — en dat is die geheimzinnige sfeer, dat ontastbare, dat men alleen vindt in oude huizen. Het fluweel is er zeker niet meer volkomen frisch, het verguld-

sel heeft er zijn eersten glans verloren — maar of het komt door de bouworde, die de zaal zoo verbazend groot doet schijnen, door de wijze waarop de tafels zijn geplaatst, door de plaatsing der hooge vensters, die, over een breed terras heen, op de Theems uitzien — in ieder geval levert ze altijd een zeer merkwaardigen aanblik op, als zij gevuld is met degenen die daar thuis behooren.

Niemand zou het wagen, daar anders te verschijnen dan in rok of in groot avondtoilet, en de vreemdeling die er in zijn reiscoibertje zou binnentreden, zou beleefd maar met vaste hand door den strengen portier bij de vleugeldeuren weer naar buiten worden geleid.

De vrouwen dragen er hun schoonste juweelen, en hun rijkste gewaden, de spijzen zijn er voortreffelijk, de kellners behooren tot de bes-

ten der wereld — hetgeen wil zeggen dat men ze bijna niet ziet of hoort, wijnroode loopers dempen er hunne schreden, en er heerscht in die zaal altijd een stemmige stilte, alsof men zich aan het hof bevond! Niemand praat er luid, als men er al praat, en slechts nu en dan klinkt een zacht parelend lachje, of geeft een maitre de hotel op zachten toon een bevel.

Brand en Raffles kwamen hier tamelijk dikwijls, de meeste kellners kenden hen — want waren dat niet Lord William Aberdeen, Vice-President van de Windsor Club, bekend om zijn goede werken op philanthropisch gebied en zijn onafscheidelijke secretaris Charles Brand?

Er kwam er dan ook aanstonds een toeschieten, stil, maar ijverig, die discreet op een nog onbezet tafeltje wees, voor twee personen gedekt, bij een der fraai bewerkte pilaren.

Zij namen plaats, bestudeerden even het rijke menu, kozen iets uit, en lieten toen hunne blikken dwalen over die menigte, die daar bijeen was als om een soort geheimzinnige plechtigheid te verrichten.

De meesten zaten over hunne zilveren borden gebogen, en lepelden langzaam hun soep of wachtten, achteroverleunend, op den volgende gang.

Hier en daar flonkerde een juweel hel op in het licht van de prachtige ouderwetsche lusters, die van de zoldering afhingen, en elders weer spatte de bloedroode vonk van een robijn, bij de elegante beweging van een smalle vrouwenhand.

De beide vrienden spraken geruimen tijd geen woord. Zij vermaakten zich uitnemend met deze verstolen bespieding in de grootste eetzaal van Londen, waar enkele blikken voor een oogenblik naar hun tafeltje gingen.

Mooie vrouwen zagen voor enkele tellen naar hunne gebruiide gezichten, naar de krachtige gestalte van Raffles, en hier en daar knikte een heer hen discreet toe. Dat was dan meestal een lid van de club.

Maar er waren ook nog anderen!

Daar in den hoek bijvoorbeeld zat de oude dikzak, meermalen millionair, genaturaliseerd Engelschman, oorspronkelijk Griek, dien Raffles vijf jaren tevoren op een buitengewoon schrandere wijze voor ruim een millioen Drachmen armer had gemaakt. En hij was nog even dik, even pafferig, en even rijk.

En een eind verder zat zijn levende tegenstelling, de stokmagere hofmaarschalk, die een zeer gewaagde speculatie duur had moeten betalen, want Raffles had hem ruim tienduizend

pond afgenomen. En daarginds — Markiezin Chalmondeley, de vijftigjarige die zoo graag een twintigjarige zou willen gelijken, en wier zonderlinge historie met den chauffeur van haren neef, den gardeluitenant, destijds heel wat opzien had gebaard.

Maar wie van die drie of vierhonderd menschen, die hier aanwezig waren, zou ook maar een enkele seconde durven vermoeden, dat die chauffeur en Lord Aberdeen een en dezelfde persoon waren geweest?

En zoo gingen de blikken van den glimlachenden Gentleman-Inbreker, langzaam nog naar drie, vier andere personen, die tot zijn slachtoffers hadden behoord, en die nu daar op twintig, dertig passen afstand van hen met voldane gezichten genoten van de fijne spijzen — en het geheele geval reeds lang vergeten schenen te hebben!

Maar Brand vergat niets, evenmin als Raffles en hij zou tot op een penny na ook nu nog hebben kunnen zeggen, wat ieder van die be-roovingen, diefstallen, „onteigeningen” Raffles had opgebracht — want hij hield voortreffelijk boek, die ijverige jongeman.

En tenslotte bleven de blikken van Raffles rusten op een buitengewoon mooie vrouw, die evenwel de dertig reeds gepasseerd moest zijn, en die een tafeltje of vier van hem af gezeten was, aan den anderen kant van een der loopgangen, waaraan ook hij en Brand gezeten waren.

Zij zat met den rug naar hen toe, en het was zeker een der schoonste ruggen van geheel Londen! Een paar malen echter had zij het hoofd terzijde gewend, en Raffles had dus haar trekken kunnen opnemen.

Zelfs, terwijl zij zat kon men opmerken, dat zij rijzig en slank was. Zij had koolzwarte oogen, zeer lange wenkbrauwen en zij droeg een buitengewoon fraai, diamanten halssnoer om den prachtigen hals.

Daar Raffles nog eenigen tijd bleef kijken, wendde ook Brand heel even het hoofd om, en vroeg toen nieuwsgierig:

„Naar wien kijk je?”

„Het is een „zij”, Brand! Ik kijk naar Adele Saharow. Je weet toch zeker wie zij is?”

„Ja, dat wil zeggen — ik heb haar portret niet lang geleden in de „Sketch” gezien — zij moet dus óf aan het hof zijn, óf een zeer beroemde tooneelspeelster of een tennisster! Zij kan ook nog de dochter zijn van een schatrijken edelman, maar daarmede zijn dan ook alle mogelijkheden uitgeput, want aan alle ande-

ren is het fotoparadijs van dat deftige blad, voor altijd ontzegd!"

"Zij is actrice, Brand — of om juister te zijn, zij is het geweest. Maar sedert haar kenismaking met Harold Litwinow heeft zij dat beroep er aan gegeven — een beroep, dat dus blijkbaar geen roeping is geweest!"

"Zit hij bij haar?" vroeg Brand, weer even omziende.

"Ja! En het is maar al te duidelijk te zien, dat die jongeman volkomen in haar netten verstrikt is."

"Die term klinkt niet vriendelijk! Zij ziet er heelemaal niet uit als een spin!"

"Misschien niet — maar zij is gevaarlijk voor den man, die zijn hart aan haar verliest! Kijk mij als je blijft niet zoo dwaas aan, Brand! Je maakt je belachelijk! Ik heb met die dame nooit iets uitstaande gehad, en dat zal ik waarschijnlijk wel nooit hebben. Het is mijn schoonheids type niet! Ik houd niet van die ravenzwarte vrouwen, die je zoo sterk herinneren aan de bijbelsche Judith. Zoo zou ik mij bijvoorbeeld Adele Saharow heel goed kunnen voorstellen met het hoofd van Holofernes in de eene hand, en een van bloed druipend, groot, krom zwaard in de andere! Maar — onze vriend Harold schijnt haar buitengewoon mooi te vinden!"

"Beide namen klinken Russisch! Zijn zij landgenooten?"

"Zelfs stadgenooten! Booze tongen verzeke- ren zelfs, dat zij, in 1918 bij het uitbreken van de Revolutie in Rusland gezamenlijk naar veiliger streken zijn uitgeweken, waarbij de jongeman zijn geheele kolossale fortuin heeft kunnen redden — maar men zegt nu eenmaal zooveel! Ik voor mij geloof dat hij haar pas sedert eenige maanden kent, althans zoo intiem als op dit oogenblik!"

"Is zij zijne maitresse?"

"Dat zegt men!"

"Het is een mooi paar! Ik mag zijn type wel! Ik houd van de blonde Russen uit het noorden, meer dan van de zwarte, die zoo sterk het Mongoolsche type hebben bewaard."

"Hij is het type van den edelman!" zeide Raffles op bevestigenden toon en met een hoofdknikje. „Hij moet trouwens geparenteerd zijn geweest met een der Grootvorsten."

"Wat doet hij?"

"Wat zou hij doen? Hij luiert! Hij bezoekt de wedrennen, de schouwburgen waar stukken worden gegeven, die bij het zien geen inspanning van ons vergen, de moderevues, de sa-

lons der rijke Russische uitgewekenen, hij maakt geregeld zijn reizen naar Parijs en de Rivièra. Kortom, hij doet wat ieder schatrijk jongmensch in zijn plaats doet."

"Maar zou hij werkelijk zoo rijk zijn als men zegt?"

"Dat weet ik nog niet!" antwoordde Raffles kalm.

"Nog niet?" herhaalde Brand verbaasd. „Stel je er dan een onderzoek naar in?"

"Juist — want ik zou niet graag een mis- slag begaan!"

Brand maakte een gebaar van schrik, keek toen haastig om zich heen, schoof wat nader bij Raffles, en fluisterde:

"Heb je plannen ten aanzien van — hem daar?"

"Vergevorderde plannen Brand! Ik moet alleen nog maar zekerheid hebben omtrent zekere praatjes, die men nog niet hardop durft verkondigen, maar die zachtjes gefluisterd worden — op plaatsen waar men het weten kan — op de beurs en op de club, en die zeggen dat het met zijn rijkdom niet zoo'n vaart loopt!"

"Maar die prachtige juweelen die zij draagt?" merkte Brand verrast op.

"O, voor de vrouw die men hartstochtelijk liefheeft, brengt men gaarne een offer!" zeide Raffles schouderophalend. „Althans, zoo staat het in de romans en de dagbladfeuilletons te lezen! Ik treed dus volstrekt niet op, voordat ik weet waaraan ik mij te houden heb. Niets is zoo fnuikend voor mijn gevoel van eigenwaarde, als wanneer ik, na afloop van een vaak moeilijke taak, moet erkennen, dat het een slag in het water is geweest! Heb je op dien kellner gelet?"

De vraag kwam zoo onverwachts, dat Brand, nog aan hetzelfde onderwerp denkend, een oogenblikje verrast Raffles bleef aanzien, en toen onverschillig het hoofd omwendde.

En hij hoefde geen seconde te twifelen, welken kellner Raffles bedoelde.

Hotel Cecil neemt nooit anders aan dan personeel, dat er ook uiterlijk goed uitziet, maar deze nog jonge man was kortweg een schoonheid! Het is waar — zijn gelaat had iets vrouwelijks over zich, iets weeks, maar het was van een zeldzame regelmatigheid, de oogen waren groot, donker, met een nu eens dweepzieke, dan weer sombere uitdrukking, de wenkbrauwen waren fraai geteekend, en de mond klein, maar vast.

Hij was voortreffelijk gekapt, en hij bewoog

zich vol lenigheid en gratie, die kracht toch niet uitsloot.

Zijn rok was van een onberispelijk snit, en hij was zeker een zeer goed bediende, langen tijd geoefend.

„Ik heb hem hier nog nooit gezien!" merkte de jongeman op. „Een opvallend gelaat!"

„Dat is het zeker! Een gelaat van Grieksche schoonheid! En toch geloof ik dat ook hij een Rus is, naar den stand van zijn donkere oogen te oordeelen. Wie weet hebben wij hier ook wel te doen met een van die ongelukkige Russische uitgewekenen, die letterlijk niets hebben kunnen redden dan een dikke portefeuille vol Russische obligaties, waarvan de waarde met die van schuurpapier gelijkstaat! Zij hebben hier van alles aangepakt, zij zijn op kantoren gegaan, zij zijn tramconducateur geworden — en kellners vindt men onder die Russen bij dozijnen! Ik geloof. . ."

Hij hield plotseling op, en Brand zag een uitdrukking van verbazing op zijn gelaat komen.

„Wat geloof je?" vroeg Brand verwonderd. „Waarom slik je het slot van den zin in?"

„Ik geloof dat die Russische kellner — een heel merkwaardige kellner is, Brand! Want daareven, toen mijn verbazing mij plotseling deed ophouden, zag ik een snoeperig klein briefje, bliksemsnel overgaan uit de hand van onzen man in die van de schoone Adele! Zij deden het heel handig, en ik geloof niet dat iemand anders het gezien heeft. Het toeval

wilde dat ik zoo aandachtig naar hem keek toen hij langs haar tafeltje liep."

„Dat is tamelijk brutaal!" zeide Brand, heel even achter zich ziende. „Een rendez vous? En hij kan niet eens wachten tot zijn dienst is afgelopen?"

„Dat doet de liefde, Brand — dat doet alleen de liefde!" zeide Raffles op sarcastische toon. „Maar laten wij zorgen dat ze onze eetlust niet bederft — daar zie ik onzen eigen kellner, die gelukkig kaal is, en zestig jaar, met onze soep aankomen."

„Waarom houdt men hier kale en oude kellners, in dit hotel, waar men zoo op uiterlijkheid let?"

„Dat zal ik je zeggen, Brand!" antwoordde Raffles, zijn vriend een oogenblik strak aanzien. „Mills weet te veel keukengeheimen, zij durven hem niet laten gaan!"

En de beide vrienden begonnen te dineeren, en beiden dachten, ofschoon zij over andere dingen spraken, nog herhaaldelijk aan dat kleine, sneeuwwitte briefje, tot een reep opgevouwen, dat met zulk een verrassende snelheid was overgegaan van de hand van den kellner in die van de schoone minnares van Harold Litwinow.

Den volgenden morgen vond men Adele Saharow vermoord in haar prachtig boudoir, met een spitsen dolk in de borst. Toen men haar vond was zij reeds drie of vier uren dood.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleuren-foto's van Filmsterren in fraale lijst?

Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Onderzoek.

Toen Brand den volgenden dag bij het ontbijt het bericht van den moord in een der ochtendbladen las, slaakte hij een kreet van schrik en van afschuw!

„Wat is er?” zeide Raffles, die tegenover hem zat. „Waarom schreeuw je zoo verschrikt? Zou Grey soms weer eerste minister worden?”

„Spot niet, Edward! Er is iets verschrikkelijks gebeurd! Die ongelukkige vrouw, die wij gisteren nog bloeiend van schoonheid en gezondheid gezien hebben is vanmorgen vermoord in haar boudoir gevonden!”

„Adele Saharow?” riep Raffles uit, nu zelf ten zeerste ontsteld. „Vermoord?”

„In haar eigen doudoir!”

„De dader?”

„Is nog onvindbaar!”

„Een moordwapen?”

„Het moet haar eigen dolk zijn geweest.”

„Lees me het bericht eens voor, als je zoo goed wilt zijn.”

En nog bleek van ontsteltenis begon Brand voor te lezen:

MOORD OP EEN TOONEELSPEELSTER

Met haar eigen dolk neergestooten

De politie meent een spoor te hebben

„Omstreeks zes uur in den morgen is een afschuwelijke misdaad ontdekt, waarvan de welbekende Russische actrice, die

sedert eenige jaren in Londen woont, Adele Saharow, het slachtoffer is geworden.

De dochter van een melkrijder, die zijn waren pleegt af te leveren in het groote huurhuis, waarvan Adele Saharow een halve verdieping bewoonde, wilde op den genoemden tijd een flesch melk voor de deur plaatsen, ten behoeve van de kame-nier, die sedert een paar jaren in dienst van de schoone actrice was, toen zij plotseling doodelijk verschrikt bleef stilstaan op het zien van een zeer dun straaltje bloed, dat onder de woningdeur te voorschijn kwam.

Zij begon luidkeels te gillen, en het duurde niet lang of de portier van het groote huis, die in het sousterrain slaapt, en die vandaar de deur voor haar had opengetrokken, kwam haastig toesnellen en vroeg wat er aan de hand was. Het doodelijk verschrikte meisje deelde hem mede wat zij gezien had, en bleek van schrik zocht de portier met trillende hand naar de reservesleutel van de woningdeur.

Er waren nog eenige bewoners van het huis, die vroeg moesten opstaan om naar hun kantoren te gaan, op het geschreeuw komen toelopen, en zoo waren er vier of vijf personen, die erbij tegenwoordig waren, toen de portier den sleutel in het slot stak van de woningdeur.

De deur bleek niet op slot te zijn en ook waren de grendels er niet voorgeschoven.

De sleutel behoefde dus geen dienst te doen en men kon aanstonds binnentreden. De woningdeur geeft toegang tot een ta-

melijk smalle gang, waarop nog vier of vijf andere deuren uitkomen, behoorende tot verschillende vertrekken. Recht tegenover de woningdeur is die van het boudoir, deze deur stond open, en over den drempel heen kon men dat afschuwelijke, groote spoor volgen, dat dwars over de gang liep, en tenslotte eindigde op een paar duimen voorbij de woningdeur, die geen drempel heeft.

Vlak bij de deur van het boudoir lag het beweginglooze lichaam van een vrouw, een weinig opzijde, en in avondtoilet!

De vrouwen wendden zich dadelijk luid krijtend af bij het vreeselijke schouwspel, want uit den hals, even boven den boezem stak het ivoren gevest van een mes of dolk.

Er was blijkbaar een slagader geraakt en de ongelukkige had zelfs niet den tijd gehad om te schreeuwen, terwijl het verschrikkelijk bloedverlies spoedig den dood ten gevolge moest hebben gehad.

Misschien had zij zich nog tot aan de deur kunnen slepen en nadat zij ze nog had weten te openen, hadden haar heur krachten begeven, en zij was neergestort en had den laatsten adem uitgeblazen.

De portier moest over het lichaam heen-stappen om het vertrek binnen te gaan, en een enkele blik overtuigde hem, dat diefstal althans niet het motief tot de misdaad was geweest, want het diamanten halssnoer lag open en bloot op een kleine tafel, en daarnaast de ringen en andere sieraden van het slachtoffer.

Sporen van wanorde waren er niet te zien, behalve dat de moordenaar blijkbaar gepoogd had, de kleine secretaire te forceeren, die in een hoek stond, niet ver van het raam.

Dat was hem ook blijkbaar ten halve gelukt, want eenige laden stonden open, en de papieren waren blijkbaar door een koortsachtige hand door elkander gehaald.

De verschrikte portier haastte zich natuurlijk, telefonisch de politie in kennis te stellen van het gebeurde en reeds een kwartier later nam een inspecteur, vergezeld door een detective en twee manschappen, den toestand op.

Uit het voorloopig onderzoek is het volgende gebleken.

Adele Saharow kwam omstreeks een

uur in den nacht alleen thuis. Zij had in het hotel Cecil gedineerd met een vriend, een Rus evenals zij, wiens naam wij voorloopig buiten het geding laten, zij brachten tezamen den avond door in het Every Man's Theatre en vervolgens moeten zij afscheid van elkander hebben genomen, want het staat vast dat het slachtoffer alleen haar woning heeft betreden.

Dit is geconstateerd door een der huisbewoners, die een verdieping hooger woont en die toevallig wat later thuiskwam dan zijn gewoonte was.

De kamenier bevond zich juist gisterenacht niet in het huis, want zij had reeds dien eigen ochtend verlof gevraagd om een zieken bloedverwant te mogen bezoeken, die in Leeds woont, zoodat zij onmogelijk denzelfden dag nog kon terugkeeren.

Andere bedienden hield zij er niet op na, behalve een chauffeur maar die woont in zijn eigen huis en moet zich slechts den geheelen dag tot haar beschikking houden. Wat er na een uur gebeurd is — de politie kan er nog slechts naar gissen. De portier heeft, zooals hij steeds pleegt te doen, reeds om half een de straatdeur gesloten, en hij weet zeker, dat hij die alleen voor den laten bewoner van de vierde verdieping en even later voor het slachtoffer heeft moeten opentrekken.

Hieruit zou men dus moeten afleiden, dat de dader zich reeds in het huis moet hebben bevonden, voor Adele Saharow thuiskwam. Dit is niet onmogelijk, want het huis is zeer groot, en telt vijf verdiepingen, die door bijna tachtig personen bewoond worden, gelijkvloers is een kantoor gevestigd, de straatdeur staat natuurlijk den geheelen dag open, en het is dus zeer wel denkbaar, dat zich iemand tersluiks naar boven heeft begeven, en zich ergens verscholen heeft gehouden, tot het oogenblik om te handelen was aangebroken.

Het is echter onverklaarbaar, hoe de moordenaar de deur van de woning heeft geopend, want deze vertoont niet het minste spoor van braak. Het onderzoek heeft reeds aan den dag gebracht, dat slechts een aap erin zou kunnen slagen van de binnenplaats af, langs de smalle gootpijp naar het balkon te klauteren,

waarop het raam van het boudoir uitkomt.

Niettemin gelooft de politie reeds thans een vaag spoor te hebben ontdekt.

Er moet in den loop van den avond, zoo verzeerden bezoekers van het Every Man's Theatre een korte, maar tamelijk heftige woordenwisseling hebben plaats gehad tusschen het slachtoffer en haren vriend Harold Litwinow. Men heeft ook opgemerkt dat het paar vertrokken is voor de voorstelling uit was, in het midden van het bedrijf. Hun heengaan baarde zelfs eenig opzien en er werden kreten van protest vernomen.

In ieder geval doet de politie thans onderzoek naar de wijze waarop Litwinow zijn tijd besteed heeft, nadat men hem met Adele Saharow in zijn fraaie limousine heeft zien stappen.

Ten slotte deelen wij mede, dat eenige burenen van het slachtoffer verzekeren, dat zij omstreeks elf uur een jong, zeer eleganten man langzaam heen en weer hebben zien loopen aan de overzijde van de straat, tegenover het huis van de ongelukkige vrouw.

De vermoorde bewoonde een weelderig ingerichte halve verdieping van een huurhuis in de Exeter Road. Zij was slechts zeer zelden thuis en de portier verzekert, dat zij hoogst zelden voor half een des nachts in haar woning terugkeerde. Het was ook wel eens veel later.

Wat de eigenares van het huis betreft, die op de eerste verdieping woont, miss Jane Oliver, die sedert den dood van haar man haar zeer omvangrijke zaken geheel alleen drijft — zij verzekerde, nooit eenige overlast van Adele Saharow te hebben gehad, ofschoon zij wist dat zij actrice was geweest. Wij zullen niet nalaten onze lezers nauwkeurig op de hoogte te houden van den voortgang van het onderzoek, dat reeds nu in een bepaalde richting schijnt te voeren."

Brand legde het blad uit zijn handen, keek Raffles eens aan en vroeg:

"Wat denk je er van?"

"Wel, het is een echt Londensch stukje!" antwoordde Raffles ironisch. "Het is keurig gesteld, door een jongeman, die evengoed apothekersbediende had kunnen worden, en het is zoo bijzonder tactvol! Want wie tus-

schen de regels weet te lezen, die moet natuurlijk aanstonds tot het besluit komen, dat Litwinow het wel zal hebben gedaan! En dan dat nette gedrag van de vermoorde: „niet tegenstaande zij actrice was geweest" is ook bijzonder elegant!"

"Maar geloof jij aan de schuld van Litwinow?"

"Een tamelijk dwaze vraag Brand! Hoe kan ik daaraan gelooven of niet gelooven, zoolang ik de bijzonderheden niet ken? Komt hetgeen dit blad bericht met de waarheid overeen, dan is Adele zonder begeleider thuisgekomen. De portier heeft ook, slechts zeer weinige seconden later, nog een anderen persoon binnengelaten. Hoe hij weet dat het juist de huurder van de derde verdieping is geweest die haar zag, dat blijkt uit niets — en wij kunnen hier alleen afgaan op de getuigenis van dien man zelf, die overigens niet de minste reden heeft om te liegen — dat moeten wij althans aannemen totdat een nader onderzoek ons het tegendeel bewijst! Ook die huurder zag haar alleen voor haar deur staan. Hij zal dus wel over de trapleuning hebben gekeken, Adele was een buitengewoon mooie vrouw in haar soort, en het is dus volstrekt niet verwonderlijk, dat die man, een oogje aan haar waagde, zooals men dat noemt. Portier en huurder verklaren dus reeds dat zij alleen was. Heeft Litwinow het gedaan, dan moet hij dus korten tijd daarna op de een of andere wijze zijn binnengedrongen. Acht jij dat zelf wel mogelijk?"

Brand dacht een oogenblik na en gaf ten antwoord:

"De straatdeur van die soort huizen, die reusachtige huurkazernes blijven des nachts dicht, en alleen de portier kan ze van uit zijn eigen kamer openen. Dat heeft de man echter niet gedaan, en dus verklaar ik hierbij, over te hellen tot de meening, dat Litwinow daar niet is binnengekomen, althans niet op de gebruikelijke manier, door de voordeur."

"Dat komt mij ook zoo voor, Brand."

"Maar — hij zou een sleutel gehad kunnen hebben! Je weet dat sommige geprivilegeerde huurders in het bezit van zulk een voorwerp worden gesteld."

"Het is mogelijk, Brand! Wij zullen het eens onderzoeken!"

"Wij?" kwam Brand verbaasd.

"Ja zeker! Ik geloof dat de zaak zeer belangwekkend zal worden! Want wij weten iets meer dan de politie — wij weten iets van dien geheimzinnigen, zeer knappen kellner en van

het briefje, dat hij de vrouw in de hand drukte."

"Dat is waar ook! Dat was mij voor een oogenblik uit de gedachte gegaan!" riep Brand. „Het is best mogelijk dat dat briefje verband houdt met de zaak!

„Het is meer dan dat — het is heel waarschijnlijk! Ik schakel het toeval nimmer uit, maar ik ken er toch ook geen te groote betekenis aan toe! Wat men kan verklaren zonder het toeval te baat te nemen — dat moet men dan ook liever op een natuurlijke manier doen! Laten wij beginnen met aan te nemen dat de kellner haar een rendez vous heeft gevraagd. Ik erken — zulk een wijze van optreden is niet zeer gewoon, maar — het is dan ook geen gewone kellner en het is evenmin een gewone vrouw! Kortom, Brand, ik stel je voor, om een onderzoek op eigen gezag in te stellen, met dat briefje als uitgangspunt!"

„Ik ben dadelijk tot je dienst, Edward!" zeide Brand. „Dat zou meteen je aandacht wat afleiden van Harold Litwinow!"

„Nu, dat betwijfel ik Brand. Veeleer geloof ik dat ik mij nu nog meer met hem zal gaan bemoeien, al is het dan misschien niet om het oorspronkelijke motief! Dat zal geheel en al afhangen van het resultaat der informaties die ik omtrent den staat van zijn geldmiddelen denk in te winnen. Laten wij spoedig ons ontbijt beëindigen, dan gaan wij dadelijk eens aan het werk."

„Toch zeker vermomd?"

„Ongetwijfeld! Want niemand kan zeggen waartoe dit onderzoek ons leidt en in welke omstandigheden wij worden gebracht."

De beide vrienden maakten spoedig een einde aan den maaltijd en vervolgens begaven zij zich naar het kleine huis, hetwelk Raffles in de Victoria Street bezat en dat hem reeds menigmaal zulke uitstekende diensten had bewezen in gevallen als deze, wanneer hij, zooals Brand het noemde „Van huis moest veranderen". Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles noemde het nog korter en krachtiger „vervellen".

En daar, in dat huis met zijn twee uitgangen, voltrok zich binnen een half uur de gedaanteverwisseling van de beide vrienden en zij zagen er nu uit als goed betaalde journalisten, die een plaats van beteekenis bekleeden aan de „Times" of een ander invloedrijk blad.

Brand ging de noodige papieren zoeken in het goed verborgen, ijzeren kistje dat gevuld

was met bedriegelijk nagemaakte paspoorten, vliegerbrevetten, ja zelfs notarisinstellingen! Men vond er ook legitimatiebewijzen van allerlei aard. Lidmaatschapkaarten van den Engelschen Journalisten Bond, van de Koninklijke Jachtclub, van een Vrijmetselaarsloge en van nog andere instellingen en ten slotte politiepenningen en detective-kaarten.

Na zich aldus van uiterlijk te hebben veranderd, gingen de beide vrienden het huis aan de tweede uitgang weder uit, namen een taxi en lieten zich rijden naar het hotel Cecil, waar zij onmiddellijk den oberkellner te spreken vroegen. Het was dezelfde kaalhoofdige heer, over wien zij het den avond te voren gehad hadden terwijl hij afgemeten, hooghartig als een heerscher, zijn bevelen aan de kellners gaf.

Maar hoe hooghartig dan ook, hij aanvaardde grif en zonder de minste tegenspraak de sovereign, welke Raffles hem aanstonds in de hand drukte.

Toen pas vroeg hij, nadat het goudstuk veilig was weggeborgen:

„Mag ik weten waarmee ik u van dienst kan zijn heeren?"

„Dat zullen wij je spoedig genoeg duidelijk maken vriend," antwoordde Raffles vriendelijk. „Ga eens even mee naar het buitenterras, want het is niet noodig dat iemand ons hoort!"

Wel een weinig verbaasd, maar week geworden door de gulle gift, voerde de oberkellner de beide gewaande journalisten naar het ruime terras, dat zich uitstrekt aan het einde van de zeer breede gang, die van de vestibule naar de eetzaal loopt.

Men heeft vandaar een verrukkelijk uitzicht over de Theems en kan vandaar de Tower-Bridge zien, dat onvergelykelijke bouwwerk, dat bestemd schijnt om de eeuwen te trotseeren.

Er waren natuurlijk op dat uur slechts zeer weinig bezoekers en zij konden hier ongestoord spreken. De oberkellner had zich in het voorbijgaan een hoed op het hoofd gedrukt en een dikke bouffante omgeslagen want het was nog vrij guur, ofschoon de maand Maart stond aan te breken.

En dadelijk viel Raffles met de deur in huis.

„Luister eens, vriend," begon hij. „Wij stellen, om een reden die hier volstrekt niet ter zake doet en die misschien later wel zal blijken, veel belang in een kellner met een

zeer knap uiterlijk, dien wij hier gisteren voor het eerst gezien hebben!"

De oberkellner glimlachte flauwtjes, en antwoordde toen:

„Gij zult Stanislaus Doubensky wel bedoelen! Die rijzige jongen, met een olijfkleurige tint, groote, donkere oogen, geheel gladgeschoren — —"

„Die is het!" zeide Raffles haastig. „Hij is dus een Rus?"

„Ja mijnheer! Hij behoort tot de uitgewekenen van 1918. Schijnt hier te zijn gekomen met een hand vol waardelooze Russische Staatspapieren, ten hoogste geschikt om er een vuurtje mee te stoken, maar als kellner had hij uitstekende getuigschriften en over het algemeen, al betoonde hij zich nu en dan wat onhandig, hebben wij niet over hem te klagen gehad."

„Gehad? Hij is hier dus niet meer?"

„Ik moet vreezen van niet, mijnheer!" antwoordde de kellner schouderophalend. „De directie is zeer streng voor zulke zaken. Doubensky is gisteren een half uur voor zijn tijd vertrokken, zonder zelfs behoorlijk te hebben afgerekend aan de kas en wij wachten nu omstreeks anderhalf uur op zijn terugkomst!"

„Hij was dus een externe kellner?"

„Ja! Het is nu tien uur en hij had hier om half negen weder behooren te zijn."

„En hoe laat is hij gisterenavond vertrokken?"

„Om half elf, terwijl elf uur zijn tijd was."

„Gaf hij een reden op?"

„Er viel niets op te geven! Hij was eenvoudig plotseling verdwenen en het geld dat hij ontvangen had, met de betaalpenningen er bij, had hij eenvoudig in een enveloppe gedaan en aan de kassière toegeschoven."

„En heeft hij niets tegen die dame gezegd?"

„Geen woord! Maar hij had zijn hoed al op en zijn overjas aan!"

„En geen enkel bericht van hem?"

„Geen woord! En al is de directie over hem tevreden — al had hij eigenlijk een streepje voor door zijn knap uiterlijk — tucht moet er hier zijn, dat begrijpt gij wel en dus — als hij soms nog mocht komen, dan wordt hij onherroepelijk teruggezonden!"

„Hoe lang was die man bij u in dienst?"

„Twee en een halve maand ongeveer."

„Hebt gij naar zijn papieren gevraagd?"

De oberkellner trok zeer hoog zijn wenkbrauwen op en antwoordde een beetje verlegen:

„Ik heb liever niet dat gij dit wereldkundig maakt mijnheer — maar al schrijft de politie het ook voor, met papieren van kellners houden wij ons meestal niet op. De gérant oordeelt dat de naam van den man en van zijn geboorteland volstrekt geen waarde hebben, als hij maar goed weet te bedienen en een beschaafden indruk maakt!"

„Een liberaal standpunt, dat volkomen mijn sympathie heeft!" zeide Raffles met een flauwen glimlach. „Maar gij weet natuurlijk wel waar hij woonde?"

„Dat is te zeggen — hij gaf, toen hij kwam, als zijn woonplaats een logement op in Edgeware Road — maar ik moet u bekennen dat wij nooit onderzocht hebben of hij daar werkelijk woonde!"

„Nooit iets bijzonders aan hem opgemerkt?"

„Nooit iets anders dan zijn opvallend uiterlijk, mijnheer! Hij deed stipt zijn plicht, hij sprak heel weinig, hij bemoeide zich nooit met het andere personeel en hij was keurig op zijn kleeven. Een echte gentleman, van top tot teen. En het was voor ons dadelijk duidelijk te merken, dat hij, voor hij uit Moskou moest vluchten, daar zeker tot de beste standen had moeten behooren."

„Had hij — een liefje?"

„Natuurlijk zal een man als hij er een gehad hebben — maar wij hebben hem er nooit mee gezien!"

„Ik dank u zeer voor uw inlichtingen, ober! Gij kijkt wel wat verbaasd — maar gij hebt mij werkelijk een dienst bewezen!"

Raffles had zijn opschrijfboekje alweer dichtgekapt en liet het in zijn zak glijden. De beide mannen knikten den oberkellner nog eens toe, en een paar minuten later daalden zij de vier treden van de breede stoep weer af, die van het overwelfde terras leidden naar een soort van binnenpleintje, met een plantsoen in het midden, waar omheen het reusachtige hotel gebouwd is. Aan den anderen kant grenst dat pleintje aan het Strand.

DERDE HOOFDSTUK.

Waar is de kellner?

En nauwelijks waren zij buiten, of Brand vroeg in de grootste verbazing:

„Wat heeft dat nu te beteekenen? Zou die kellner dan werkelijk iets te maken hebben met die vreeselijke zaak?”

„Nu, de kans daarop wordt alweer heel wat grooter nu het vaststaat, dat hij voor zijn tijd is weggegaan. Het was toen half elf. Met een taxi kan men gemakkelijk in een half uur naar Exeter Road rijden.”

„Goed — maar hoe zou hij dan het huis zijn binnengekomen?”

„Hij kan een sleutel gehad hebben — of wel hij is tegelijk met iemand anders binnengegaan.”

„Maar hoe kwam hij aan dien sleutel?”

„Dien kan hij op zooveel verschillende manieren zijn machtig geworden. Hij kan hem hebben gestolen, hij kan hem hebben gevonden, hij kan een wasafdruk van het slot hebben gemaakt — en Adele Saharow kan hem het ding hebben gegeven!”

„Hetgeen dan zou insluiten, Edward, dat zij reeds kennis aan hem had!”

„Wel, dat neem ik dan ook aan! Zelfs de mooiste kellner zal het toch niet wagen, een hem volkomen onbekende vrouw een briefje in de hand te drukken en dat nog wel in tegenwoordigheid van haar minnaar! Dat hij niet is teruggekeerd pleit natuurlijk sterk tegen hem!”

„Zou hij dat nog wel doen?”

„Wij zullen het in ieder geval een paar uren afwachten Brand! Wij zitten hier heel goed op het terras en ik stel je voor, een kop koffie te drinken!”

„Gaat het personeel dan door den hoofdingang binnen?”

„De kellners geloof ik wel! In ieder geval zullen wij na verloop van twee uur nog eens vragen of hij er niet is. Het heeft natuurlijk geen doel in de Edgeware Road naar dat logement te zoeken. Het is een straat van bijna vijf en twintig mijlen lengte, er zijn misschien een vijftig logementen en hotels en het zou wel wat lang ophouden, om daarnaar te gaan zoeken!”

„Hij heeft zich in ieder geval destijds bij de politie moeten aanmelden, Edward — misschien weet die waar hij woont!”

„Wij zullen het in ieder geval beproeven Brand. Maar eerst zullen wij hier de kat eens uit den boom zien en dan — gaan wij naar de Exeter Road en zullen daar den staat van zaken eens opnemen.”

De beide vrienden hadden reeds plaatsgenomen en iets besteld.

En toen zij een paar teugen gedaan hadden zeide Brand eensklaps:

„Weet je wat me daar invalt, Edward?”

„Ik zal met aandacht naar al je opmerkingen luisteren Brand!”

„Als dat briefje werkelijk een uitnoodiging bevatte voor een rendez vous voor den afgelopen nacht en zij stemde er in toe — dan is het zeer wel mogelijk, dat zijzelve de trap weer is afgesloopen, de voordeur heeft geopend en met den kellner weder naar boven is gegaan.”

„Dat had ik ook al bedacht, Brand,” zeide Raffles. „Als dat niet zoo gebeurd is — dan kan zij hem van te voren een tweeden sleutel hebben gegeven! En de woningdeur kan zij natuurlijk eenvoudig hebben laten openstaan.”

Weer zwegen de beide vrienden een oogen-

blik en toen zeide Brand, na het bericht omtrent de misdaad nog eens aandachtig te hebben overgelezen:

„Er is nog iets wat mij treft, Edward! Als het hier inderdaad een rendez vous betrof en ik laat nu nog heelemaal daar, dat die rendez vous zoo bloedig eindigde — waarom is dan de secretaire overhoop gehaald?”

„Het is merkwaardig, daar ik daar juist op hetzelfde oogenblik over dacht, Brand, tot op dit oogenblik vind ik er volstrekt geen verklaring voor. Dit staat vast — om goud of juweelen is het niet te doen geweest, want men vond haar diamanten halssnoer en andere kostbare zaken op de tafel liggen. Die secretaire moest dus iets bevat hebben wat voor den moordenaar van groot belang was.”

„Kan Adele Saharow er zelf niet driftig in gezocht hebben?”

„Dan toch alleen maar onder den dwang van den indringer! En om een gelijksoortige reden! Die man wilde blijkbaar iets hebben, dat zich in die secretaire bevond, maar wat het geweest is, dat valt natuurlijk niet te zeggen — nu tenminste nog niet.”

De beide mannen spraken nog geruimen tijd door over de zaak, die hun aandacht gevangen hield, maar toen Raffles nogmaals ging vragen naar Doubensky bleek de mooie kellner er nog altijd niet te zijn. Het was dus waarschijnlijk, dat hij in het geheel niet meer zou terugkeeren.

„Zou hij misschien in een worsteling met haar gewond zijn?” vroeg Brand, nadat hij eenigen tijd nadenkend naast Raffles had voortgelopen.

„Het is niet onmogelijk Brand! Maar nu zullen wij eerst eens zien hoe de zaken in de Exeter Road staan. Stop chauffeur — wij hebben je noodig man!”

Een huurauto hield naast het trottoir stil, Raffles gaf den chauffeur het adres op, en snel stooft de auto over het Strand en hield ongeveer vijf en twintig minuten later stil voor een groot huis, waarvoor een politieagent op wacht stond.

De man maakte echter geen bezwaar om twee journalisten te laten passeeren en Raffles en Brand beklommen de trap, ofschoon zij ook van de lift gebruik hadden kunnen maken.

En op de derde verdieping, in den linker vleugel van het huis, stuitten zij al aanstonds op een groepje menschen, dat druk fluisterend bijeen stond.

Daar waren een inspecteur, een heer die er uit zag als een geneesheer, met een tasch in de hand, een paar agenten en verscheidene jongelieden met den hoed in de hand, die Raffles aanstonds en niet ten onrechte beschouwde als „collega's”.

Hij hield zich dus voorzichtigheidshalve een weinig achteraf, om niet eensklaps in de noodzakelijkheid te worden gebracht een verslaggever van de „Times” tegenover zich te zien, die zeker heel verbaasd zou opzien een confrater te ontmoeten aan hetzelfde blad verbonden en dien hij toch nog nooit gezien had.

Maar het groepje loste zich tamelijk spoedig op, de journalisten krabbelden nog wat op hun bloc-notes en toen was de gang eensklaps leeg en Brand en Raffles maakten er gebruik van om haastig het boudoir binnen te gaan, waar nu nog slechts een enkele politiemann de wacht hield.

Het lijk van de vermoorde vrouw was reeds opgelicht en op de sofa getild, waar het nu neerlag, met een laken overdekt.

De agent had gesalueerd en bemoeide zich verder weinig met die twee heeren, die dadelijk waren begonnen te schrijven, met een ijver, alsof hun bestaan ervan afhing.

Toen sloeg Raffles langzaam het laken een weinig terug en keek in het marmerbleeke gelaat, met de gesloten oogen — de oogen, die nog geen half etmaal tevoren zoo vroolijk en overmoedig getinteld hadden.

In den vollen hals, schuin boven de rechterborst, gaapte een afschuwelijke wonde.

De ongelukkige vrouw moest letterlijk leeggelopen zijn, hetgeen ook duidelijk te zien was aan de geweldig groote plek, waar de bloedplas vele uren lang op het parket had gestaan, dicht bij de deur.

Toen vroeg Raffles, zich tot den agent wendende:

„Zou ik het moordwapen eens mogen zien, vriend!”

„Het spijt mij, mijnheer — maar dat is zooveel door den inspecteur meegenomen. Maar als gij wilt zal ik er u wel een beschrijving van geven! Het was een spitsen dolk, met een vierhoekigen klink, die zoowat anderhalve decimeter lang was.

Het ding zat tot bijna het gevest in haar hals en de greep was van ivoor gemaakt en stelde een naakte vrouw voor en de inspecteur zei dat het Venus moest verbeelden.”

„Ik heb gelezen dat het wapen haar toebehoorde — is dat zoo?”

„Ja, dat staat vast, mijnheer!”

„Wie hebben dat dan verklaard?”

„Onder andere de kamenier, mijnheer!”

„Is die dan terug?” vroeg Raffles verrast.

„Ja, ze is met den nachttrein gegaan! Ze zit nu hiernaast — ze is heelemaal in de war.”

Een oogenblik stond Raffles diep na te denken.

Was het een toeval, dat die kamenier juist uithuizig was, toen de misdaad gepleegd werd in dien noodlottigen nacht? Was zij werkelijk een ziek familielid gaan bezoeken? Had de moordenaar, wie het dan ook was, geweten dat het meisje er juist dien nacht niet zou zijn?

En Raffles besloot onmiddellijk, eenige woorden met haar te gaan wisselen, toen plotseling de kamerdeur geopend werd en een man met een doodsbleek gelaat het vertrek binnentrad, of liever er binnen werd geduwd door twee pootige agenten op den voet gevolgd door den inspecteur van zoeven.

Die man was Harold Litwinow.

Hij was nog in rok, maar zijn overhemd was verfrommeld.

Hij bleef onbewegelijk staan en wierp een verwilderde blik om zich heen, die ten slotte voor een kort oogenblik gevestigd bleef op het bureau met zijn opengetrokken laden, om ten slotte met een huivering naar de sofa te gaan, waarop het doode lichaam lag uitgestrekt.

De inspecteur had de deur achter zich dichtgedaan, kreeg dadelijk de twee vreemden in het oog, en vroeg:

„Wie zijt gij?”

„Verslaggevers van de „Times” mijnheer!” antwoordde Raffles hoffelijk. „Ik hoop dat gij ons zult toestaan bij de confrontatie tegenwoordig te zijn?”

In Londen wordt zulk een verzoek maar hoogst zelden geweigerd en het verlof werd toegestaan.

Een agent had het laken nog wat verder teruggeslagen, Litwinow moest tot voor de sofa treden en daarop vroeg de inspecteur op strengen toon, terwijl hij hem doorborend aanzag:

„Herkent gij die vrouw?”

„Ja!” antwoordde de Rus op doffen toon.

„Het is Adele Saharow.”

„Gij zijt goed met haar bevriend geweest?”

„Niet bevriend, — of althans — zij was mijn maitresse — iedereen weet dat — waarom martelt gij mij met die vragen!”

„Ik denk er niet aan om u te martelen — ik doe alleen mijn plicht!” hernam de inspecteur

kortaf. „Gij hebt gisteren met elkander gedieneerd in het hotel Cecil nietwaar?”

„Ja, en omstreeks half negen zijn wij vertrokken.”

„Toen hebt gij u naar het Every Man's Theatre begeven. Dat erkent gij zeker?”

„Waarom zou ik het loochenen?” gaf Litwinow ten antwoord, zonder op te zien, en met zijn donkere oogen onophoudelijk gevestigd op het gelaat van de vrouw, die daar scheen te sluimeren.

„Het zou u ook niet baten, mijnheer! Men heeft u in de schouwburgzaal op gedempten toon hooren twisten. Wilt gij mij zeggen wat het motief was van die woordenwisseling?”

„Zij wilde middenin het laatste bedrijf heen gaan — en daartegen verzette ik mij!” antwoordde de man op doffen toon.

„Anders niet?”

„Anders niet!”

„Hoe laat zijt gij daar vertrokken?”

„Het kan omstreeks kwart voor elf geweest zijn.”

„Wat hebt gij daarna gedaan?”

„Wij zijn naar een restaurant in Soho gereden en hebben daar nog gesoupeerd. Wij bleven er echter maar zeer kort. Zij drong aan om heen te gaan. Ik wilde haar vergezellen naar — hier, maar zij wees het af. Zij zeide dat zij hoofdpijn had en alleen wilde zijn.”

„Toch zijt gij tezamen in uw auto vertrokken!” zeide de inspecteur, die zijn oogen geen oogwenk van het gelaat van den man had afgehouden, die, Raffles en Brand zagen het maar al te duidelijk, hier als verdachte was binnengevoerd.

„Dat is ook zoo, mijnheer! Er is volstrekt geen reden om het te ontkennen!” antwoordde Litwinow en Brand vroeg zich af, waarom hij met zooveel moeite sprak en zich blijkbaar tot het uiterste moest inspannen om zich te beheerschen, als hij zich van geen schuld bewust was. „Maar onderweg heeft ze mij gedwongen, de auto stil te laten staan en zij is uitgestapt.”

„En daar hebt gij in toegestemd!”

„Ja! Ik zag dat zij zeer opgewonden was en — ik had haar lief — en al was ik jaloersch — ik wilde haar niet tegenstreven!”

„Hoe laat was het omstreeks, toen zij, volgens u, uw auto verliet?”

„Iets over twaalfen!”

„Waar geschiedde het?”

„Bij de Marble Arch. Er liepen daar nog menschen. Eenigen moeten het gezien hebben, dunkt mij!”

„En toen? Wat hebt gij toen verder gedaan?"

Tot groote verbazing van Brand antwoordde de Rus niet aanstonds, maar beet op zijn lippen, keek norsch voor zich uit naar den vloer en antwoordde eindelijk:

„Ik ben naar huis gegaan!"

„Maar daar zijt gij maar zeer kort gebleven! Gij ziet wel, Litwinow, — wij weten meer, dan u misschien lief kan zijn! Uw buttler verklaart dat gij binnen tien minuten, na al dien tijd in uw kamer te hebben heen en weer geloopt, weer met de auto zijt vertrokken! Gij hebt een eigen garage, vlak naast het huis, uw buttler schijnt wat nieuwsgierig te zijn en hij heeft u zeer duidelijk met de auto weder naar buiten zien rijden en vertrekken in een vaart, die hijzelf „een dolle haas" noemt. Waar zijt gij toen heengegaan? Hoe is het — denkt gij mij te antwoorden?"

Het gelaat van den Rus vertrok krampachtig, hij balde de vuisten, hij kromde den nek een weinig en toen kwam het met moeite over zijn lippen:

„Ik had geen rust! Ik wantrouwde haar — gij kunt niet weten, hoezeer zij mij in haar greep hield, die vrouw! Alles had ik voor haar ten offer willen brengen. Ik wilde zien — ik wilde mij overtuigen! Ik reed terug tot voor haar huis, om — het te bespionneeren, ik kom er rond voor uit."

„Maar — gij zijt er niet binnengegaan?"

„Neen!"

„Wat hebt gij dan gedaan den geheelen nacht? Alweer uw buttler zegt dat gij omstreeks acht uren weer met de auto zijt komen aanrijden."

„Ik heb rondgereden den geheelen nacht — ik wist geen ander middel om mijn zenuwen te bekoelen!"

„Nu, een rit van zeven uren is ook wel voldoende, om zelfs de strakst gespannen zenu-

wen weder tot rust te brengen!" hernam de inspecteur sarcastisch. „Hoelang hebt gij voor het huis met uw wagen stilgestaan?"

Weer scheen Litwinow even te aarzelen voor hij ten antwoord gaf:

„Nog geen kwartier!"

„Vindt gij dat niet wat kort voor een jaloeersch minnaar?" hernam de inspecteur weder op denzelfden ironischen toon. „Was dat kwartier voldoende om u de overtuiging te schenken, dat uw wantrouwen volkomen ongegrond was?"

Voor de eerste maal keek Harold Litwinow den inspecteur vol aan, richtte zich hoog op en zeide koel:

„Ja mijnheer, dat was mij voldoende!"

„Gij hebt dus rondgereden, willen wij voor het oogenblik aannemen," hernam de inspecteur langzaam. „Waarschijnlijk zult gij hier en daar wel stil hebben gehouden. Zoudt gij ons eenige van die stopplaatsen kunnen noemen?"

„Neen mijnheer — ik weet niet waar ik geweest ben — en mijn gedachten stonden er niet naar, om mij daarvan te vergewissen! Mijn buttler heeft goed gezien, ik ben omstreeks acht uur weder thuisgekomen. Toen wilde ik mij ter ruste begeven en ik heb ook eenige uren geslapen, totdat men mij kwam wekken — gij weet zelf het best waarom?"

De inspecteur bleef Litwinow enkele oogenblikken aanzien en scheen slechts met moeite zijn ongeduld te kunnen bedwingen.

„Gij blijft er dus bij, dat gij deze rampzalige vrouw gisteravond omstreeks kwart over twaalfen voor het laatst gezien hebt?"

„Ja!"

„Dat zult gij dan moeten herhalen voor den rechter, Harold Litwinow — want ik ben genoodzaakt, u tot mijn arrestant te verklaren, op beschuldiging van moord op Adele Saharow."

VIERDE HOOFDSTUK.

Het briefje.

Raffles en Brand waren er nog getuige van, hoe Litwinow werd weggeleid. Hij had het hoofd gebogen, sprak geen woord, wierp alleen nog maar een blik op het lijk van de vrouw en toen ging hij zonder tegenstand te bieden mee met de agenten, die hem ieder bij een pols hadden vastgegrepen.

De deur ging weer dicht en toen zij gesloten was, zeide de agent die de wacht had moeten houden meesmuilend tot Raffles:

„Dat is een meevallertje voor u mijnheer! Gij hebt het uit de eerste hand, en morgenochtend zullen de lezers van de „Times“ het wel in kleuren en geuren lezen!”

„O ja!” zeide Raffles onverschillig. „Het is een mooi geval!”

„Een pracht van een geval, mijnheer! Als ik ooit iemand gezien heb, die zoo duidelijk zijn schuld in zijn trekken vertoonde, dan was het die Rus!”

„Denk je dat hij het gedaan heeft, agent?” vroeg Brand glimlachend.

„Natuurlijk mijnheer! Daar ben ik zeker van! Wie zou het anders hebben kunnen doen? Hij zegt immers zelf dat hij haar, omstreeks een kwartier voor haar dood het laatst heeft gezien!”

„Dat is zoo — en dat pleit zeker tegen hem — maar wil je me dan eens vertellen, agent, hoe hij het huis is binnengekomen, zonder dat iemand het merkte.”

„O, hij kan wel een sleutel van haar in zijn zak hebben gedragen!” antwoordde de agent schouderophalend.

„Nu, daar willen wij het dan voorloopig voor houden! En hij heeft toen zeker willen doen gelooven aan een inbraak — en daarom

die secretaire natuurlijk onderstboven gevoeld!”

De agent keek Raffles een oogenblik verbluft aan, krabde zich achter het oor, en bromde:

„Ja, dat is eigenlijk een gek ding. Als het een moord was uit jalouzie — en dat denken wij natuurlijk allemaal — dan zijn er toch vreemde bijzonderheden. Daar heeft u bijvoorbeeld het feit, dat ze met haar eigen dolk is vermoord! Waar haalde hij dien zoo gauw vandaan?”

„Die vraag heb ik mezelf ook gesteld vriend!” zeide Raffles glimlachend. „Kom collega, als deze schrandere agent het ons toestaat, zullen wij ook eens verder zoeken!”

„Dat kunt u doen, mijnheer — maar u zult wel niet veel vinden!” zei de agent hoofdschuddend. „Zij hebben den boel al nagesnuffeld, dat kunt u wel begrijpen! De dolk is meegenomen, haar juweelen zijn verzegeld, ze hebben ook in die secretaire gekeken, maar daar was niets bijzonders in te ontdekken!”

„Haar handtasch?” vroeg Raffles schijnbaar onverschillig.

„Ook die is natuurlijk doorzocht, mijnheer.”

„En — niets bijzonders gevonden? Geen aanduiding, geen opschrijfboekje, geen briefje?”

„Niets van dien aard, mijnheer! Er zat natuurlijk een poederdons in, een lippenstift, zwartsel voor de oogen, een spiegeltje, een fijn zakdoekje, een klein nagelmesje, een fijn beursje van gouddraad en nog wat van die snorrepijperij — maar wij hadden aan den rommel volstrekt niets!”

Raffles zeide niets, maar trad op de sofa

toe en keek een oogenblik neer op de schoone, doode vrouw.

Zij droeg nog altijd hetzelfde costuum, van wijnroode zijde, dat hij haar had zien dragen in de eetzaal van het Hotel Cecil.

Toen wenkte hij Brand en de beide vrienden betraden het aangrenzend vertrek, de slaapkamer van Adele Saharow, even rijk gemeubeld als het boudoir.

Hij sloot aanstonds de tusschendeur en zeide haastig:

„Zij hebben het briefje niet gevonden Brand! En wij moeten dat tot iederen prijs in handen zien te krijgen. Vermoedelijk verklaart dat alles!”

„Dus jij gelooft niet dat — hij het deed?”

„Je bedoelt Litwinow? Neen Brand dat geloof ik niet. Ik ben ervan overtuigd dat hij de volle waarheid heeft gesproken, tot op zekere hoogte — of om juist te zijn, tot op een zeker tijdstip. Ik geloof dat alles wat hij zeide klopt tot en met dat wachten voor het huis!”

„En toen zou hij zijn weggereden? Maar Edward, dat lijkt mij juist volkomen onvereenigbaar met wat er vooraf ging. Als iemand werkelijk door een woeste jalouzie wordt gedreven om de gangen na te gaan van zijn minnares, dan blijft hij desnoods uren op dezelfde plek — of anders schelt hij aan, en brengt een heel huis in rep en roer!”

„Ja zeker — meestal gaat dat ook zoo, maar... er kan zich iets bijzonders hebben voorgedaan, dat plotseling een einde maakte aan dat wachten.”

„Maar wat dan, in 's hemelsnaam, Edward?”

„Wel — hij zou bijvoorbeeld de moordenaar naar buiten hebben zien komen!”

Brand keek Raffles met wijdgeopende oogen aan en riep toen uit:

„Dat is waar! Dat zou op zichzelf niet onmogelijk zijn! Inderdaad moet de moord hebben plaats gehad, omstreeks een kwartier nadat hij met zijn wagen kwam aanrijden en het spreekt vanzelf, dat de dader onmiddellijk vluchtte na het volbrengen van zijn daad. Dat moet de Rus dus gezien hebben en ofschoon hij onmogelijk kon weten, wat er daar binnen in het huis was voorgevallen, zoo kunnen we toch aannemen dat hij den man die het huis uitkwam voor een medeminnaar hield, op hem toe is gesprongen, met hem getwist heeft, gevochten misschien, weet ik wat! Maar waarom heeft hij dan dat alles niet aan den inspecteur verklaard?”

„Ik geloof dat je met die vraag de kern van de zaak raakt, Brand,” antwoordde Raffles langzaam. „Hierin ligt mijns inziens het zwaartepunt! Die Rus verzwijgt iets, dat is duidelijk. Wat verzwijgt hij en waarom doet hij het? Dat zijn de zaken die wij moeten trachten op te lossen!”

Brand keek geruimen tijd zwijgend voor zich uit, en zeide toen mismoedig:

„Ik wil je wel verzekeren, dat ik er geen sikkepit van begrijp. En ik betwijfel of wij dit raadsel wel ooit zullen doorgronden, zonder wat meer houvast Edward.”

„Wij moeten om te beginnen het briefje trachten te vinden!”

„Zij kan het wel hebben verscheurd!” riep de jongeman uit.

„Maar dat is niet zeker en daarom moeten wij eerst zoeken!”

„In haar handtasch was het in ieder geval niet!”

„Dat is een bewijs dat zij er prijs op stelde en het goed verborgen wilde houden. Ik denk, Brand, dat zij het tusschen haar kleederen heeft gestoken.”

„En daar zullen wij het natuurlijk niet kunnen gaan zoeken!” hernam Brand op zachten toon en met een lichte huivering.

„Als het moest, Brand, zou ik daarvoor niet terugschikken!” zeide Raffles rustig. „Maar eerst zullen wij alle andere mogelijkheden uitputten. Toen zij thuis kwam is zij waarschijnlijk eerst haar slaapkamer binnengetreden, want men kan die ook van de gang af bereiken, waaraan trouwens alle vertrekken gelegen zijn, in één rij, terwijl zij ook onderling met elkander in verbinding staan. Dat is een feit van beteekenis. En dat zij hier het eerst is binnengegaan, leid ik hieruit af, dat ik daar haar hoed zie liggen, die zij blijkbaar achteloos op een stoel heeft neergeworpen, dadelijk na het binnenkomen.”

„Daaruit zou dan verder volgen, Edward, dat de moordenaar haar niet aanstonds tegemoet is getreden!”

„Zeer juist opgemerkt! Want zij heeft ook den tijd gehad, haar avondcape op te hangen en haar lange handschoenen uit te trekken. Wie daarvoor den tijd vindt, kan ook nog wel andere dingen doen.”

Raffles stond in het midden van de kamer, die helder verlicht werd door twee groote ramen en keek aandachtig rond.

Er stond een zeer fraai, ouderwetsch ledi-

kant, wit gelakt en met vier zware spijlen, die een soort van troonhemel droegen.

Voor dat bed stond een rustbank, waarop zijde kussens. Er stond ook een ovale tafel, waarvan de lade was opengetrokken, zeker door de speurneuzen van de politie en waarin zich niets anders bevond dan eenige weinig gebruikte toiletartikelen.

De gordijnen voor de ramen waren van zware zijde en donkerpaars getint.

Op de parketvloer lag een kostbaar Perzisch kleed.

Het bed stond op een vrij groot podium, dat eveneens met een kostbaar vloerkleed was bedekt.

En nu trad Raffles langzaam op dat kostbare bed toe, dat aan drie zijden geheel vrij stond, bekeek het aandachtig, met het oog van den kenner, lichtte de hoofdkussens op, sloeg de zijden spreid terug van het keurig opgemaakte bed, en zeide toen:

„Een waar kunststuk! Als Harold Litwinow al deze prachtige meubelen heeft moeten betalen — dan zal hij zwaar hebben moeten bloeden!”

Hij bekeek even de prachtige, beschilderde paneelen van het bed en zeide, tegen een der stijlen kloppend:

„Een zeer schoon meubel uit den tijd van Lodewijk XIII! Ik geloof echter dat die spijlen er naderhand op gemaakt zijn — zij zijn niet van denzelfden stijl!”

„Zij zijn hol, naar het schijnt!” zeide Brand, die naderbij was gekomen. „Dat zou men tenminste afleiden uit het geluid dat zij maakten, toen je er op klopte.”

Raffles klopte nogmaals, glimlachend — en voor de beide vrienden goed wisten wat er geschiedde, klapte in de spijl waarop Raffles geklopt had een zeer smal en hoog deurtje open, dat blijkbaar zoo voortreffelijk verborgen was, dat zelfs het scherpste oog het niet had kunnen ontdekken. Blijkbaar had Raffles bij toeval bij het harde kloppen op het hout een knopje geraakt in het loofwerk, waarmede het benedeneinde van het bed versierd was.

En nu was een opening zichtbaar, uitgespaard in de holling van den rondespijl, even breed als deze was en omstreeks twee decimeter hoog.

De ruimte was in twee helften gescheiden door een horizontaal middenschotje en op dit schotje zag Raffles iets wits liggen, dat hij met een haastige beweging greep en bij zich stak, na het even te hebben beschouwd.

„Het briefje!” fluisterde hij zacht.

„En in het onderste vakje zie ik nog iets glinsteren!” sprak Brand, volkomen verrast door die plotselinge ontdekking.

Hij had zelf de vingers in de kleine opening gestoken en haalde nu een klein sleuteltje te voorschijn, van zuiver goud vervaardigd, benevens een vrij zware, massief gouden ring, die versierd was met een platte kornalijn, waarin eenige teekens gegrift waren.”

Hij liet hem Raffles zien en vroeg zachtjes:

„Wat denk je dat ik hier gevonden heb?”

„Een ring, naar ik zie!”

„Ja en met in den steen gegraveerd een sikkeltje en een hamer gekruist — het zinnebeeld van de Russische Sovjet-Republiek.”

Raffles keek een oogenblik naar den fraaien steen, terwijl een zacht sissend geluid over zijn lippen kwam en toen zeide hij peinzend:

„Daarmede verkrijgt de zaak al een geheel ander aanzien! Brand, ik geloof dat wij nog voor zeer groote verrassingen zullen komen te staan! Er zit niets anders meer in het geheime kastje, wij zullen het dus maar weder spoedig sluiten!”

Raffles drukte behoedzaam het smalle deurtje weder in zijn onzichtbare sponning terug en zoo uitstekend waren de naden verborgen dat er nu niets meer te zien viel van die uitmuntend verborgen bergplaats.

Juist op dat oogenblik werd er in het boudoir een stoel verschoven — toen ging de tusschendeur open, en de agent stak zijn breed gelaat om den hoek en vroeg grijnzend:

„Vinden de heeren nog iets dat de moeite waard is?”

„Helaas niets agent!” antwoordde Raffles met een zucht. „Ik hoopte hier eigenlijk meer te ontdekken! Maar wacht eens — wat is dat daar voor een muurkastje, met die fraai bewerkte, koperen slotplaat?”

„Daar hebben wij ook al naar gekeken, mijnheer!” antwoordde de agent. „We vonden er heelemaal geen sleutel van en de inspecteur heeft er ook een oogenblik over gedacht het slot te laten forceeren, maar dat zal nu wel niet noodig meer zijn!”

Hij wilde nog iets zeggen, maar er schenen personen in het andere vertrek te komen en hij trok zich haastig terug om hen te woord te staan.

Met twee onhoorbare stappen was Raffles bij het kastje in den muur tusschen de beide

ramen en stak op goed geluk het gouden sleuteltje in het slot.

En het paste!

Want aanstonds klapte het stevige, ijzeren deurtje open en in een oogwenk had Raffles zich meester gemaakt van het platte houten kistje, dat daar in stond.

Het was niet grooter dan een klein sigarenkistje en hij kon het gemakkelijk in zijn binnenzak verbergen.

Hij had juist het deurtje weder toegedrukt en zich afgewend, toen de agent zijn goedig gezicht weer vertoonde en grijnslachend zeide:

„Collega's van u, mijnheer — van de „Globe“!”

„Die wil ik volstrekt niet zien!” zeide Raffles haastig en op gedempten toon. „Die concurrentie bevalt mij niet! Wij zullen maar snel door deze deur op de gang verdwijnen. Hier agent — vang deze halve sovereign eens netjes op! Ik weet dat het niet mag — maar als wij snel heengaan kan ik onmogelijk constateeren of je het geldstukje wel heb opgevangen!”

De agent vond het een uitstekende grap, ving tusschen zijn twee groote handen het goudstuk op — en toen hij zachtjes wilde bedanken, keek hij naar een dichte deur.

De beide gewaande journalisten waren verdwenen.

In het beste humeur van de wereld door de interessante ontdekkingen die zij gedaan hadden, daalden de twee vrienden haastig de breede trap weer af, gingen de straat op en riepen wat verder een taxi aan, waarvan de chauffeur bevel kreeg, hen naar een straat te brengen, niet ver van het huis in de Victoria Street gelegen.

„Wel wel — dat alles ontdekt men nu, als men eens door het toeval geholpen wordt en eens iets meer weet dan de politie! Want had die iets afgeweten van dat briefje van dien kellner — zij zouden den man zeker reeds lang achterna zitten, vooral omdat hij niet is teruggekeerd op zijn post!”

„Je houdt hem dus voor den dader, Edward!” riep Brand.

„Ja Brand!” antwoordde Raffles rustig. „Voorloopig houd ik hem voor den moordeenaar en waarom hij het deed — dat wordt nu misschien reeds iets duidelijker?”

„Hoezoo?”

„Wel, die kellner is een Russisch uitgewekene en zonder den minsten twijfel behoorde hij tot den Moskouschen adel en was hij vroeger rijk! Evenmin echter kan het betwijfeld worden, of de vermoorde onderhield betrekkingen met de gezaghebbers in Moskou, stond misschien wel in hun dienst. Ik weet met zekerheid dat deze soort ringen alleen maar worden toevertrouwd aan gewichtige agenten in het buitenland. Zij moeten dienen om zich tegenover gelijkgezinden te legitimeeren. Hier hebben wij dus al aanstonds een element van bittere vijandschap. Ik behoef je zeker niet te herinneren aan die dagbladberichten van eenige jaren geleden, toen het bolsjewisme pas in zijn opkomst was en waarin wij konden lezen dat in Polen, Roemenië, Bulgarije, Turkije en andere aan Rusland grenzende rijken uitgeweken Russen werden vermoord door agenten uit Moskou. De eerlijkheid gebiedt mij te verklaren, dat het tegenovergestelde ook heeft plaatsgevonden en dat voormalige Russische officieren bolsjewieken hebben neergeschoten. En de haat tusschen beide groepen is nog geenszins geblusht — misschien zal zij het wel nooit worden!”

„Maar Edward — die vrouw moet dien kellner hebben liefgehad! anders is het immers onverklaarbaar dat zij hem een nachtelijk rendez vous toestaat!”

„Wel, de haat behoeft de liefde niet uit te sluiten!” hernam Raffles koeltjes. „Er zijn drama's van vijf bedrijven en 12 tafereelen over dat onderwerp geschreven. De heilige plicht — de strijd tegen het geweten — de liefde die alles overwint — de zegepraal van het nobele hart — je kent het recept. Dit weten wij nu: de vrouw was een overtuigd bolsjewiste, de man behoorde tot den ouden Russischen adel!”

„En nu het briefje, Edward? Wat behelst het? Ik brand van nieuwsgierigheid om het te lezen!”

„Dat is waar — je moet nog kennis nemen van dat korte episteltje. Hier is het!”

Raffles had het briefje uit zijn zak gehaald en opengevouwen en stak het nu Brand toe, die aanstonds teleurgesteld uitriep:

„Dat is Russisch, Edward! Ik versta een weinig van de taal — maar om ze te lezen, zoover heb ik het helaas nog niet gebracht! Vertaal het mij eens?”

„Ziehier dan Brand!”

En Raffles las voor:

„Ik wacht hedennacht om half een in je woning op je. Ik moet je dringend

spreken. Laat mij niet vruchteloos wachten. Ik heb je lief.

STANISLAUS.”

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt:
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De nevel verdikt zich.

Raffles had het briefje nogmaals aandachtig beschouwd, nadat hij het had voorgelezen en zeide toen peinzend:

„Dat is wel een echt briefje zooals minnen het aan elkander schrijven. Maar zeg eens, Brand, merk je niets bijzonders aan dat briefje?”

„Iets bijzonders? Bedoel je soms, dat het geschreven is op papier van het hotel Cecil?”

„Nu, dat kan ik zoo merkwaardig niet vinden! Een kellner neemt natuurlijk het eerste het beste wat hem onder de hand komt wanneer hij plotseling de vrouw weer gezien heeft

met wie hij een liaison heeft, of had. Niets anders?”

„Wel, ik zou zeggen — nu je het mij vraagt — het handschrift heeft iets vrouwelijks!”

„Mijn waarde Brand — dit briefje heeft niet alleen iets vrouwelijks — het is door een vrouw geschreven, als ik nog maar een greintje verstand heb van handschriften!”

Brand keek Raffles verbluft aan en herhaalde:

„Door een vrouw geschreven? Die kellner zal toch zelf wel kunnen schrijven?”

„Dat willen wij tenminste hopen!” hernam

Raffles glimlachend. „Wij zijn niet meer in de middeleeuwen, toen de schrijfkunst door den hoogen adel als een zeer minderwaardige uitspanning werd beschouwd, goed voor monniken, kamergeleerden en het grauwl!"

„Hij zou dus zijn minnebriefjes door een vrouw laten schrijven?" riep Brand weder uit.

„Misschien wilde hij niet, dat zij eenig handschrift van hem in haar bezit had?"

Raffles wierp Brand een zonderlingen blik toe, vouwde het briefje langzaam op, bergde het zorgvuldig weg en toen pas antwoordde hij, uit het raampje ziende:

„Iets dergelijks zal het wel zijn, Brand! Wat leven wij toch in een zonderlinge wereld. Ik ben benieuwd wat het kistje zal bevatten, dat ik letterlijk in mijn binnenzak voel branden."

„Zeker papieren van gewicht, anders zou zij ze niet zoo zorgvuldig hebben weggesloten," meende Brand.

„Dat spreekt vanzelf. Maar hier zijn wij er al! Laten wij spoedig uitstappen en naar het huis in de Victoria Street gaan."

„Leggen wij onze vermomming weder af?"

„Nog niet, Brand! Eerst moeten wij eens zien, wat dit kistje bevat! Wij kunnen het in dat huis ook het beste verbergen, als het noodig mocht blijken."

Zij waren reeds uitgestapt, hadden den chauffeur betaald en liepen nu haastig door de volkomen verlaten zijstraat, waarop slechts de blinde muren van fabrieken uitkwamen, gingen snel door de kleine tuindeur het huis aan de achterzijde binnen en weinige minuten later zaten zij tegenover elkander aan de kleine ronde tafel in het midden van een vertrek, waar de gordijnen voor de ramen stijf gesloten waren en waar dus kunstlicht te baat moest worden genomen.

In een oogwenk had Raffles het eenvoudige slot van het houten kistje met een zijner fijne instrumenten geopend en nu bleek het dat zich daarbinnen een aantal brieven bevonden, de meesten in het Russisch, enkelen in het Fransch en een in het Engelsch geschreven.

De handschriften waren verschillend.

Raffles had er nauwelijks een paar ingezien, of hij zeide lakoniek:

„Minnebrieven!"

„Van den kellner?"

„En ook van Litwinow! Die vrouw schiep er zeker een soort van ziekelijk behagen in, de liefdesbetuigingen van die beide medeminnaars in hetzelfde kistje te bewaren!"

„Wat heb je daar voor brieven?"

„Die zijn afkomstig uit Moskou! Opdrachten van den secretaris van den Volkscommissaris voor Buitenlandsche Zaken! Ik geloof dat zij voor ons onderzoek van niet het minste belang zijn, behalve dan dat zij onomstootelijk vaststellen, dat Adele Saharow een ijverige agente was voor de Sovjet Republiek."

Raffles snuffelde nog wat in de papieren en toen las hij vol aandacht een der brieven van het begin tot het einde door en zijn gelaat kreeg een zeer ernstige uitdrukking, terwijl zijn voorhoofd zich in rimpels trok.

Toen hij gereed was liet hij de hand, waarin hij den brief vasthield langzaam op de tafel zakken en keek strak voor zich uit, totdat Brand hem deed opschrikken met de vraag:

„Is die brief van groot belang? Bevat hij soms een oplossing van het raadsel?"

„Dat niet, Brand — eerder zou men geneigd zijn om te zeggen: integendeel! En toch brengt hij ons misschien iets nader tot een goede verklaring van het geval! Deze uitvoerige brief is van een der voornaamste bewindvoerders in Moskou en handelt over — Harold Litwinow! Lees ik wel, dan moet Litwinow aanvankelijk niet ongeneigd zijn geweest, zich bij het bolsjewisme aan te sluiten, maar haar zonderlinge wijze van propaganda voeren moet hem tegen de borst hebben gestuit. Op het tijdstip waarop deze brief geschreven werd was men te Moskou nog onzeker omtrent zijn ware gezinning en nu wordt aan Adele opgedragen zijn gangen nauwkeurig na te gaan en omtrent zijn meeningen te rapporteeren. Daarvan zou het afhangen — „hoe men tegenover dezen man zou optreden", zooals het fijntjes in dezen brief heet."

„Maar dan heeft die vrouw dus een allerschandelijkste rol tegenover Litwinow gespeeld!" riep Brand verontwaardigd uit.

„Zij schijnt niet volkomen eerlijk tegen hem te zijn geweest!" zeide Raffles ironisch.

„Zou hij geweten hebben wie zij werkelijk was?"

„Misschien — dat is moeilijk te zeggen! Maar ik geloof het haast wel!"

„En toch had hij haar zoo hartstochtelijk lief?"

„Ik heb nog nooit gehoord Brand, dat ware liefde rekening houdt met politieke inzichten!" antwoordde Raffles lakoniek. „En in ieder geval wist hij niet, dat zij tegen hem de verraadster speelde. Begin je nu een beter in-

zicht te krijgen aangaande dat door elkaar gehaalde schrijfbureautje?"

„Neen Edward! Neen! Ik kom er rond voor uit — ik begrijp er geen jota van!"

„Maar mijn jongen — dat fraaie meubeltje bevatte natuurlijk zeer compromitteerende papieren!"

„Compromitteerend voor wie?"

„Natuurlijk voor den man! Voor Harold Litwinow!"

„En jij blijft volhouden dat hij in den nacht van den moord niet boven is geweest?"

„Ja, daar blijf ik bij!"

„Dus als ik je goed begrijp — dan zou de moordenaar zijn daad volbracht hebben, om Litwinow weder in het bezit te stellen van die papieren, die voor hem misschien leven of dood konden beduiden?"

„Iets in dien aard, Brand!" antwoordde Raffles glimlachend. „O, er is nog heel wat duisters in de zaak — maar dit meen ik toch wel met zekerheid te kunnen verklaren! Bedenk wel en vergeet het vooral niet, dat er volstrekt geen kostbaarheden zijn gestolen en toch lag dat zeer kostbare halssnoer maar voor het grijpen!"

Brand liet zich achterover in zijn stoel vallen, speelde een oogenblik in gedachten met een van de brieven en hernam toen weder, plotseling het hoofd opheffend:

„Maar het verband? Wat had die kellner uitstaande met Litwinow? Waarom wilde hij zich voor hem opofferen? Was die vriendschap tusschen hen zoo groot, dat die man zelf een misdaad voor Litwinow wilde plegen?"

„Zulke dingen komen voor, Brand!" antwoordde Raffles onbewogen. „En toch geloof ik — dat ik nog een neven oplossing heb gevonden, die je misschien meer zal voldoen. Maar daarover kan ik mij thans nog niet uitlaten! Geef eens een van die brieven, die door Stanislaus Doubensky zijn geschreven."

Brand had er spoedig een gevonden, die van omstreeks twee weken geleden dateerde.

Hij stak hem Raffles toe, en zeide:

„Het is zonderling, maar ook dit handschrift toont, evenals het korte briefje, een sterk uitgesproken vrouwelijk karakter!"

„Die jonge Russische edellieden hadden menigmaal iets verwijfde over zich," antwoordde Raffles met een minachtende schouderbeweging. „Zoo — en wees nu zoo goed — en haal mij eens het groote microscoop uit het laboratorium, in den kelder!"

Brand stond aanstonds op en daalde bij het licht van zijn zaklantaren de trappen af, om in het goed ingerichte laboratorium onder den grond, de sterk vergrootende, kostbare microscoop te gaan halen, waarvan Raffles zich bediende bij zijn wetenschappelijke onderzoekingen.

Toen hij er de kamer weder mee binnentrad en het fijne instrument voorzichtig op de tafel plaatste, zag hij juist, hoe Raffles aan den brief snuffelde:

„Geparfumeerd?" vroeg de jongeman met afgrijzen.

„Ja, met Heliotroop! Het is mij onbegrijpelijk dat vrouwen van deze soort mannen kunnen houden!"

Raffles had den brief reeds gegrepen, schoof hem onder de lens van de microscoop, stelde zeer scherp in, na den spiegel herhaaldelijk te hebben verschoven en tuurde geruimen tijd door het oculair, totdat Brand eenigszins ongeduldig vroeg:

„Waar kijk je zoo naar? Wat denk je te vinden?"

„Vetvlekken!" antwoordde Raffles kalm.

„Watblief?" riep Brand verbluft. „Geloof je dat Stanislaus die brieven met botervingers schreef, onder zijn ontbijt soms?"

„Maar Brand, hoe durf je dat veronderstellen van zulk een fijn heerschap. Het is vet, maar het is een heel bijzonder vet en het was maar in een heel dun laagje op de hand aangebracht. Om kort te gaan — het is goldcream!"

„Het wordt er niet duidelijker op!" zeide Brand hoofdschuddend. „Waarom schreef die kellner zijn minnebrieven niet zelf en liet het door een dame van zijn kennissen doen?"

„Hij schreef ze zelf, Brand!" hernam Raffles afgemeten.

„Maar een man smeert toch zijn handen niet met goldcream in, zelfs al is hij een kellner in het hotel Cecil!"

„Sommigen doen het misschien wel, Brand — maar de kellner die deze brieven schreef — was een vrouw!"

Brand had bijna een schreeuw van verbazing en ongeloof geslaakt en staarde Raffles met wijdgeopende oogen aan.

„Drijf je den spot met me?" bracht hij er eindelijk uit.

„Ik spreek in vollen ernst! Ik geloof dat deze brieven geschreven werden door een vrouw en bij zaken als deze laat een man dat natuurlijk niet door een dame doen, dat is te

dwaas om er ook maar een seconde bij stil te staan, Brand!"

„Maar het lijkt me onmogelijk, Edward!"

„Onmogelijk? Denk dan eens terug aan zijn gezicht. Aan zijn slanke gestalte, zijn witte, smalle handen, zijn loop, de uitdrukking van zijn oogen. Kijk naar dit echt vrouwelijke handschrift met de fijne, dunne letters, de neerhalen even zwaar als de ophalen! En dan — zoeven gaf jij je verbazing te kennen, dat een man zulk een misdaad zou plegen voor een anderen man! Maar, Brand — een vrouw doet het voor een man! Een vrouw die waarachtig liefheeft is tot zulke dingen instaat!"

„Je maakt het er niet duidelijker op," hijgde Brand. „Je wilt dus zeggen dat die kellner — die vrouw dus volgens jou — dat die liefde koesterde voor Litwinow?"

„Als dat niet zoo was, zou de rest totaal onverklaarbaar worden!"

„Maar dan die dwaze minnebrieven aan de vermoorde vrouw?"

„Komedie Brand. Het was de eenige manier om in contact met haar te komen. Vrouwen als Adele Saharow hebben niet zoo heel veel vriendinnen — en als zij ze hebben dan houden zij ze op een veiligen afstand. Iemand als de vermoorde Russin loopt natuurlijk groote gevaren — en betreft zeker geen andere vrouw in haar geheimen. Met een man — met een minnaar is het heel iets anders. Dat moet ook Stanislaus hebben ingezien, of hoe de vrouw dan in werkelijkheid mag heeten. En daarom heeft hij die vermomming gekozen. Zij heeft natuurlijk geweten, dat er een goede gelegenheid was om Adele vaak te zien, in een groote mondaine eetzaal als het Hotel Cecil. Zij is waarschijnlijk eveneens uit een adellijke Russische familie en het moet haar dus niet veel moeite hebben gekost, zich snel de noodige bekwaamheden eigen te maken."

„Je zegt dat alles, Edward, alsof het een zaak was, niet voor bestrijding vatbaar — maar dat alles zijn toch maar vermoedens!"

„Laten het vermoedens zijn! Heb jij een zekerheid, die er tegen opweegt! Kun jij op een andere wijze dat vrouwelijke handschrift verklaren, die aanwezigheid van een toiletcream op het papier, het zonderlinge optreden van Litwinow?"

„Wat die twee eerste dingen aangaat — ik beken dat zij zonderling zijn, ofschoon er, alles welbeschouwd, toch wel mannen te vinden zullen zijn, die er zulk een fijn handschrift op na houden, gelijkend op dat van

een vrouw! Maar wat het gedrag van Litwinow betreft — wat bedoel je daarmee?"

„Wel, neem nu eens aan, dat hij daar staat te wachten in of voor zijn auto, dat de deur opengaat en dat er een man naar buiten komt snellen, dien hij voor zijn medeminnaar houdt. Stel jezelf eens even in zijn plaats. Wat ga je doen?"

„Als ik een Rus was en hartstochtelijk, zou ik hem waarschijnlijk dadelijk te lijf gaan!"

„Juist, Brand en zulk een twist zou gehoord zijn! Want zoo stil is het in Exeter Road op dat uur van den nacht niet, of er komen toch nog voorbijgangers langs, die wel iets gehoord zouden hebben. En had hij dat gedaan, dan was er ook volstrekt geen reden, om bijna zeven uren te blijven rondrijden. Wat dunk je?"

Brand dacht eenige oogenblikken moeizaam na en gaf toen ten antwoord:

„Hij zou hem hebben kunnen uitnoodigen om in zijn wagen te stappen, hem naar een stille plek kunnen brengen — en wie weet wat daar geschied is!"

„Een zeer romantische verklaring, maar die wij toch maar liever niet zullen aanvaarden Brand! Litwinow, ik heb er naar geïnformeerd, gebruikt nooit anders dan een open wagen en een krachtig man ontvoert men niet zoo gemakkelijk door het hartje van Londen heen, zonder dat het gemerkt wordt! Ik laat nog daar, of iemand na zulk een avontuur wel bij den eersten den besten vreemdeling in een auto stapt!"

„Die kellner had Litwinow heel goed als den minnaar van de vrouw kunnen hebben leeren kennen!"

„Nog een reden te meer om niet van zijn vriendelijk aanbod gebruik te maken. Neen Brand — neen — dat alles is te gezocht! Het is veel logischer, als wij aannemen, dat de woede van Litwinow onmiddellijk gezakt is zoodra hij zag met wie hij te doen had! Zoodra hij haar zag!"

„Haar zag? Nu begrijp ik er niets meer van!"

„Het is toch nogal eenvoudig — zij is niet als kellner gekomen, maar als vrouw! Dat vond zij waarschijnlijk wel zoo veilig."

„Maar dan veronderstel je dus een teedere betrekking tusschen die twee?" riep Brand in de hoogste verbazing uit.

„Zelfs een zeer sterke liefde, althans van haar kant, Brand! Anders zou ik de zaak moeten opgeven. Zij heeft uit liefde gehandeld, uit

liefde die komedie gespeeld en ook uit liefde is zij bij Adele binnengedrongen onder dat sluwe voorwendsel, om te trachten, haar de papieren afhandig te maken."

"Dan zou zij haar hebben moeten dreigen!"

"Zij zal ook wel gewapend zijn geweest! Ik denk dat zij een browning zal gebruikt hebben als middel van overtuiging!"

"En dan zou zij later toch de dolk hebben gebruikt om de vrouw van kant te maken," zeide Brand op een toon van ongeloof.

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar dacht na, met de hand onder de kin gesteund en zeide toen:

"Wij kunnen onmogelijk weten wat er in die kamer gebeurd is. Wij weten alleen dat het bureau in allerijl doorsnuffeld is. Maar we kunnen niet zeggen of de dappere vrouw die de komedie op touw zette er inderdaad in geslaagd is, die gevaarlijke papieren in haar bezit te krijgen. Wij zullen het kistje nog eens verder onderzoeken — ik geloof niet dat wij alles al hebben doorsnuffeld!"

"Jawel — het is tot den bodem geledigd."

Raffles trok zwijgend, met een glimlachje, het kistje naar zich toe, nam een stukje papier, vouwde het in de lengte op en mat toen, door er zijn nagel bij te houden, de hoogte van

het houten kistje binnenwerks. Hij herhaalde deze bewerking aan de buitenzijde — en daar was de hoogte van het kistje bijna twee centimeter grooter.

"Dat had ik al dadelijk meenen op te merken!" zeide hij met een lachje. „Een dubbele bodem, Brand. Nu is het maar de vraag, hoe wij dien kunnen blootleggen! Er zal wel ergens een knopje zijn — of een fijn haakje. Maar dat houdt ons te lang op! Geef mij je zakmes eens!"

Brand haalde zijn scherp, sterk zakmes te voorschijn en stak het Raffles toe, die het grootste lemmet opende en toen met slechts weinige sneden en zonder al te veel moeite, de bovenste, dunne bodem uit het kistje sneed.

En hij had goed gezien — want onder dat dunne plankje lagen nog vier of vijf brieven, die allen ondertekend waren door Harold Litwinow. Hoe de vrouw ze in haar bezit had gekregen, was een raadsel — maar daar lagen zij, en een vlugge kennisneming van hun inhoud openbaarde Raffles, dat de Sovjet, indien zij op de hoogte werden gesteld van den inhoud dezer brieven van een vroegeren aanhanger, zeker een bloedige wraak op den afvallige zouden nemen.

ZESDE HOOFDSTUK.

Een verrassende wending.

Wanneer Raffles zich met hart en ziel toelegde op de ontraadseling van een geheimzinnig geval, dan kende zijn ijver ook geen grenzen en onvermoeibaar zette hij zijn nasporingen voort.

Hij had zich al een vage voorstelling van de

geheele zaak gevormd, maar nog altijd kon hij zich geen begrip maken van de wijze, waarop de kellner, of liever de vrouw die den rol van kellner had vervuld — de ander met dien puntigen dolk van het leven had beroofd.

Er kon niet aan getwijfeld worden of die

stoot was met een vaste, krachtige hand toegebracht.

Bijna een half uur had Raffles onbeweeglijk als een beeld nagedacht in zijn eigen studeerkamer, terwijl Brand in het aangrenzend vertrek bezig was met bijhouden van zijn register en toen stond hij plotseling weer op, greep zijn hoed en riep:

„Ga mede, Brand! Wij gaan nog eens op onderzoek uit. Er zijn nog eenige dingen die ik mij volstrekt niet kan verklaren en die ik gaarne opgehelderd zou zien. Wij hebben nog steeds onze vermomming en voldoende met geld om ons heen gestrooid om zeker te zijn van een goede ontvangst daarginds.”

„Maar het bedrog kan reeds aan den dag zijn gekomen!” riep Brand verschrikt uit. „Ik bedoel ons redacteurschap aan de „Times”.

„Daar hoef je niet zoo bezorgd voor te zijn, mijn waarde! De „Times” heeft een paar honderd medewerkers en het kan niemand verwonderen, als er na ons nog eenige andere verslaggevers om inlichtingen komen. En wij hebben geen tijd om ons nogmaals te vermommen. Ben je gereed? Ik popel van ongeduld om weer aan den slag te gaan! O, als de politie maar wist wat wij weten — dan zou zij dien ongelukkigen Litwinow wel spoedig vrijlaten!”

„Je denkt dus werkelijk dat hij part noch deel aan de zaak heeft?”

„Hij heeft er slechts in zooverre deel aan, dat die sluwe Russin hem op dubbele wijze in haar macht had, ten eerste door zijn hartstocht voor haar en ten tweede door zijn gevaarlijke brieven! En daar hij heel rijk was en zij wist dat liefde dikwijls niet bestendig van duur is, zelfs de hartstochtelijkste — daarom bewaarde zij dat tweede, scherpere wapen zoo zorgvuldig!”

Een minnaar als Litwinow verliest men niet zoo gaarne.”

„Die redeneering gaat alleen op, Edward, als wij aannemen dat zij niets afwist van de geruchten omtrent zijn finantieele achteruitgang.”

„Dat wist zij ook niet!” antwoordde Raffles bedaard „en ben je nu gereed? Op weg dan!”

En weer verlieten de beide mannen het huis, na de gevaarlijke documenten zorgvuldig te hebben weggeborgen en stonden na eenigen tijd opnieuw voor het huis waar de misdaad was gepleegd, en waar de politiepost reeds was ingetrokken.

Maar ditmaal wendde Raffles zich recht-

streeks tot den portier, een zwaargebouwd man met een niet al te snugger uiterlijk, maakte zijn tong los met behulp van een goudstukje en vroeg toen aanstonds:

„Luister eens vriend. Wij hebben aandachtig je verslag gelezen van wat er vannacht hier is gebeurd en maken je ons compliment over je heldere uiteenzettingen. Maar vertel ons nu eens in vertrouwen, of men dit huis werkelijk alleen kan binnengaan door de straatdeur, die wij zooeven gepasseerd zijn.”

„Welneen mijnheer, er is natuurlijk ook nog een achterdeur, die op de binnenplaats uitkomt en tot die plaats geven vier poortgewelven toegang, maar die achterdeur wordt des nachts altijd stevig gesloten.”

„Hoe laat ongeveer?”

„Meestal om elf uur!”

„Dus niet steeds? Hoe laat kan het bijvoorbeeld gisteren geweest zijn?”

„O, toen was het al half elf, dat weet ik toevallig heel zeker! Want ik had een beetje hoofdpijn, ik ben vroeg naar bed gegaan en heb toen maar wat eerder gesloten.”

Even vertoonde zich een trek van teleurstelling op het gelaat van Raffles maar toen hernam hij:

„Laat mij toch die deur maar eens zien, vriend!”

„Ik ben tot uw dienst mijnheer — maar u zult er niets bijzonders aan zien — de sleutel moest ik vanmorgen omdraaien, de grendels terugschuiven om ze open te krijgen.”

Een oogenblik aarzelde Raffles maar toen vroeg hij plotseling.

„Zijn er aan de achterzijde ook vensters?”

„Twee, mijnheer! Aan iederen kant van de achterdeur een. Dat wil zeggen — dat zijn de eenigen gelijkvloers. Op de eerste verdieping zijn er natuurlijk veel meer.”

Reeds was het drietal onderweg door de met marmeren platen bevloerden gang, die uitkwam op de achterdeur. Deze was van stevig hout gemaakt, maar Raffles sloeg er zelfs geen acht op, maar trad aanstonds het bediendenvertrek binnen, waar het personeel van Miss Oliver zich placht op te houden en begon, tot Brand's groote verbazing, met aandacht het venster te onderzoeken.

Toen hij hiermee gereed was vroeg hij op een toon, waarin Brand onmiddellijk den eigenaardigen klank hoorde:

„Dat rolluik wordt zeker iederen avond neergelaten?”

„Ja zeker mijnheer!”

„Dat dacht ik well! Het loopt heel gemakkelijk en geruischloos, ik zal het eens neerlaten. Nu, die sluiting mocht wel beter zijn! Apropos — heeft de vermoorde familie die voor de begrafenis zorgt?”

De vraag kwam zoo onverwacht, dat de portier Raffles verbluft aanstaarde, en pas na eenige oogenblikken antwoordde:

„Ik geloof het haast wel, mijnheer! Ik meen dat zij uit Parijs zullen overkomen.”

„Ligt het lijk nog altijd boven?”

„Ja, maar over een uur komen zij het vanwege de politie weghalen!”

„En — kunt gij mij soms zeggen of reeds alle bezittingen door de politie in beslag zijn genomen?”

„Neen — volstrekt niet mijnheer! Alles is weer in de kasten gedaan en vanavond wordt de boel verzegeld!”

„Is dat van algemeene bekendheid — ik wil zeggen — geloof je dat het in de bladen vermeld zal worden?”

„Voor zoover ik weet is het gewoonte, mijnheer!” antwoordde de man. „Als de familie de zaken wil regelen, zal zij eerst naar de politie moeten gaan en dan met een notaris moeten aankomen. Die moet dan nagaan of er soms een testament is en zoo meer.”

Brand had met steeds stijgende verbazing naar de vragen van Raffles geluisterd, waarvan hij de strekking onmogelijk kon begrijpen. Maar hij zag wel aan het tintelen van Raffles' oogen, dat deze iets zeer bijzonders ontdekt had, hij tuurde nu alweder door zijn sterk vergrootglas, onderzocht de vensterbank, ook de rieten mat daaronder op den vloer en toen zeide hij opgewekt:

„En nu zouden wij nog wel even naar boven willen gaan en verlof vragen om de doode te zien.”

„Gij kunt het gerust doen, mijnheer — de agent zit daar nog altijd op wacht, om op de boel te passen. Hij moet er blijven totdat zij het lijk komen weghalen. De dokter is er zowat twee uren geleden geweest. Die sprak van een totale leegbloeding.”

Raffles liet den man nauwelijks uitspreken, maar vatte Brand onder den arm en tezamen ijlden zij weder naar boven en stonden een paar minuten later opnieuw voor de sofa waarop het lijk lag uitgestrekt, terwijl de goedige agent in het ijsskoude vertrek wat heen en weer liep om niet te bevriezen.

Raffles bleef wel vijf minuten doodstil op

de doode vrouw neerzien en vroeg toen op zachten toon:

„Heb je die blauwe indrukken aan den hals wel gezien, Brand? Zij zijn slechts weinig zichtbaar, maar men kan niet twifelen, of de moordenaar heeft haar bij de keel gevat.”

„Je hebt zoowaar gelijk — ik merk dat nu pas op!” zeide Brand verbaasd.

„Misschien ontdekken wij wel meer, als wij maar aandachtig zoeken!” zeide Raffles ernstig.

Hij had het laken nog verder teruggeslagen. Men had het lijk reeds afgelegd en het schoone lichaam, met een kleur als marmer, was nu gestoken in een lang doodshemd, terwijl de armen over de borst waren gekruist. En Raffles merkte nu pas op dat een van de vuisten krampachtig gesloten was. Hij bukte zich en met de grootste krachtsinspanning kon hij erin slagen, de verstijfde vingers van die vuist een weinig open te wringen.

Met moeite onderdrukte hij een kreet van verrassing — die vingers hielden een klein bosje vuurroode haren omvat — als een klein, fijn penseeltje.

Het waren acht of negen haren, bijna vijf centimeter lang, en tot dusverre waren zij in de kleine hand volkomen verborgen geweest.

De agent was nieuwsgierig een weinig naderbij gekomen, maar snel had Raffles de haren reeds verwijderd en ze in een kleine enveloppe gedaan, die hij haastig in zijn vestzak deed.

Hij schoof het laken weder terug over de doode en voerde Brand haastig met zich mede.

De jongeman, geheel verbijsterd door deze onverwachte ontdekking, vroeg, zoodra zij beiden weer op straat stonden:

„Wat heeft dat nu in 's hemelsnaam te be duiden? Had die vrouw rood haar in werkelijkheid?”

„Doe niet zulke dwaze vragen, Brand. Je hebt zelf haar kortgeknipt glanzend zwart haar gezien in de eetzaal van Cecil. Daar onder kon zich onmogelijk echt, rood haar verbergen! En dit is ook geen vrouwenhaar — want daarvoor is het nog altijd te kort. Het is het haar van een man — van den man, die in den afgelopen nacht, vermoedelijk omstreeks half een of iets vroeger door het raam van het bediendenvertrek is binnengeklommen — zeer waarschijnlijk met het doel om haar van haar juweelen te berooven.”

„Een inbreker dus?”

Brand had het bijna uitgeschreeuwd, zoo-

zeer verraste hem deze nieuwe wending van de zaak, die hij onmogelijk had kunnen voorzien.

„Ja, Brand, een inbreker en dat verklaart veel. En wat er precies gebeurd is — dat moet Litwinow ons maar eens vertellen.”

„Maar hij zit in de gevangenis!”

„Een advocaat wordt wel bij hem toegelaten! Ik weet dat hij een zeer goeden vriend heeft, Paul Drexler geheeten, die advocaat is. Ik zal dien naam opgeven en Litwinow zal er geen bezwaar tegen maken, mij te ontvangen. Het zou me zelfs niet verwonderen als hij reeds om zijn vriend had laten telefoneren. En daarom zal ik me moeten haasten!”

„En wat moet ik dien tijd doen, Edward? Kan ik je soms helpen?”

„Dat kun je zeker! Je zult zoo goed zijn, aanstonds naar Scotland Yard te gaan en daar te verzoeken vannacht een inspecteur en drie stevige agenten in hinderlaag te leggen in de woning van het slachtoffer.”

„Met welk doel in 'shemelsnaam?” riep Brand verwonderd.

„Met het doel om den inbreker te vatten!”

„Geloof je dan dat hij terug zal komen?”

„Dat zou ik tenminste doen, als ik een inbreker van zijn soort was en ik las in de bladen, dat de juweelen en andere bezittingen van de doode voorloopig in de woning zijn gebleven en verzegeld.”

„Maar dat weet hij immers niet!”

„Hij moet het te weten komen en daarom juist zul je aan de politie zeggen dat zij moeten zorgen voor een berichtje in de bladen!”

„Maar men zal op Scotland Yard vragen, hoe ik dat alles weet!”

„Welnu, dan zul je zeggen dat je schran- derheid je op het spoor heeft gebracht en dat je een journalist bent. Voeg er bij dat je de eer voor jezelf hebt willen houden, maar dat je voorloopig nog de naam van je blad niet wilt noemen.”

„Maar als ze mij gelooven, Edward dan zullen ze immers Litwinow onmiddellijk op vrije voeten stellen!”

„Ze zullen je gelooven — en toch zullen zij hem niet in vrijheid kunnen stellen! Dat zou al heel dom van de politie zijn. Eerst moet zij zich overtuigen, dat hetgeen je verzekert door de feiten gedekt wordt.”

„Zal ik die haren meenemen als stuk van overtuiging?”

„Neen Brand — die moeten nog een ver- rassing blijven en ik wil ook niet dat de politie je de vraag stelt, waarom wij dien braven agent niet aanstonds van onze ontdekking op de hoogte hebben gebracht. En maak nu voort — en laat je niet wegzenden voor je toezegging hebt gekregen, dat zij zich in hin- derlaag zullen leggen. Zeg maar dat wij spo- ren van braak aan het venster hebben gevon- den en dat die van dezen nacht moeten da- teeren. Wij zien elkander terug in het restau- rant naast Hotel Cecil — laten wij zeggen om zes uur. Haast je, want het bericht moet nog in de avondbladen.”

De twee mannen wisselden een vluggen handdruk en toen gingen zij ieder huns weegs.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Wat Litwinow mededeelde.

Zonder zich zelfs den tijd te gunnen, zijn vermomming tegen een andere om te ruilen, riep Raffles aanstonds een taxi aan en liet zich onmiddellijk naar het bureau rijden van de wijk, waar hij wist dat men Litwinow voorloopig zou hebben opgesloten, totdat er genoegzaam bewijzen tegen hem verzameld waren om hem naar het huis van bewaring over te brengen.

Hij gaf den naam op van advocaat Paul Drexler en tot zijn groote vreugde ging een agent onmiddellijk vragen of de gevangene hem wilde ontvangen.

Het was dus duidelijk dat Litwinow reeds naar zijn trouwe vriend had laten vragen.

Een oogenblik later keerde de agent weder terug, thans voorzien van een groote sleutelbos en wenkte Raffles om hem te volgen.

Zij gingen door een breede, witgepleisterde gang, langs enkele getraliede deuren en toen opende de agent met een van zijn sleutels de hooge traliede deur van een soort van ijzeren kooi, waar de verdachte zich reeds bleek te bevinden, sloot de deur weder en verwijderde zich op eenige meters, om de beide vrienden alleen te laten.

Litwinow had er met gebogen hoofd gezeten, op een smallen houten bank en nu stond hij op om zijn vriend te begroeten, maar eensklaps bleef hij stilstaan met een uitdrukking van de grootste verbazing op zijn gelaat.

Raffles had echter haastig den vinger op de lippen gelegd en zeide nu op hartelijken toon, den ander de hand toestekend:

„Hier ben ik, Harold! Ik kon waarlijk niet eerder komen — maar nu ben ik tot je dienst!”

En op gedempten toon voegde hij er snel aan toe:

„Toon u vooral niet verbaasd en zeg dat gij blij zijt dat ik er ben. Het zal u aanstonds duidelijk worden.”

Ofschoon zeer verrast deed Litwinow wat hem gevraagd werd en een oogenblik daarna zaten zij beiden naast elkander op de bank en Litwinow vroeg fluisterend:

„Wat heeft dat te beteekenen mijnheer? Wie zijt gij? Het is mij alsof ik uw gezicht meer gezien heb — vandaag nog.”

„Dan hebt gij, onder moeilijke omstandigheden een goed geheugen mijnheer!” zeide Raffles zacht. „Ik was er inderdaad bij aanwezig, toen gij eenige uren geleden in het huis in Exeter Road geconfronteerd werd met het lijk van . . . uwe vriendin. Ik heb u zien wegvoeren en ik wil u nu wel aanstonds zeggen, dat ik volkomen zeker weet dat gij onschuldig zijt!”

De Rus had met een onbeheerscht gebaar even de hand van Raffles gegrepen maar liet ze aanstonds weer los en vroeg, met eenige achterdocht in zijn stem:

„Gij weet dat ik onschuldig ben? Kent gij dan — den werkelijken dader?”

Zijn stem had een weinig schor geklonken en voor een kort oogenblik keek Raffles den man die naast hem zat met medelijden aan. Hij meende te weten wat er op dit oogenblik in hem omging. Hij hield de vrouw die hem had willen redden voor de moordenaress!

Toen antwoordde hij langzaam:

„Ik geloof dat ik den moordenaar ken, of althans — dat wij hem zeer spoedig zullen vatten, mijnheer Litwinow.”

De man naast hem begon heftig te sidderen, maar Raffles legde zijn hand op zijn arm en zeide op bemoedigenden toon:

„Gij moet niet verschrikt zijn! Zij heeft de waarheid gesproken — zij heeft het werkelijk niet gedaan! Zij is er misschien alleen de onvrijwillige getuige van geweest. Geloof haar toch! Zij verdient het ten volle!”

Litwinow was bleeker dan een doode geworden en staarde Raffles met verschrikte oogen aan, terwijl hij met trillende lippen fluisterde:

„Wat zegt gij daar toch? Wat meent gij? Ik weet niet wat gij bedoelt?”

„Gij weet het heel goed, Harold Litwinow,” zeide Raffles hoofdschuddend. „Zult gij eindelijk leeren inzien, welk een eindeloze schat van liefde voor u er in het hart van een vrouw sluimerde, die voor u zulke groote gevaren wilde loopen? Tracht u voor mij niet te verbergen. — ik weet dat gij haar gisterennacht uit het huis hebt zien komen, waarschijnlijk in haar vrouwenkleeren, dat gij haar herkend hebt, dat zij u bevend van ontzetting alles verhaald heeft en dat gij haar toen, beducht voor haar vrijheid, ergens in veiligheid hebt gebracht! Maar hebt gij nu werkelijk geloofd, dat zij u iets op de mouw spelde — en dat zij zelve de misdaad moest hebben gepleegd?”

De man begroef een oogenblik het hoofd in beide handen en bekende toen op schorren toon:

„God moge het mij vergeven — maar dat heb ik werkelijk een oogenblik gedacht! Ik meende dat zij zulk een verschrikkelijke daad niet durfde bekennen — haar verhaal kwam mij zoo fantastisch voor!”

„Zeg mij wat zij u vertelde, mijnheer — en zeg mij dan waar gij haar gebracht hebt, want zij moet in uw nabijheid zijn — zij heeft u lief — en zij zal u alles doen vergeten, wat er geschied is. Ook uw hartstocht voor die vrouw — die nu dood is en van wie wij nu niets slechts meer kunnen zeggen.”

„Het is mij volkomen onbegrijpelijk, hoe gij dit alles kunt weten, mijnheer — maar ik wil u vertrouwen en het u zeggen!” Hij scheen even zijn gedachten te moeten verzamelen en begon toen:

„Ik heb Sonja Doubensky innig liefgehad, mijnheer. En — toen kwam die andere in mijn leven. Gij koele Engelschen kunt dat niet zoo begrijpen, vrees ik — wij zijn warmbloediger. Die vrouw kreeg mij bijna geheel in haar

macht. Hebt gij — weet gij wie zij werkelijk was?”

Raffles knikte langzaam met het hoofd en antwoordde:

„Ja, ik weet het — een agente van het Volkscmissariaat van Buitenlandsche Zaken te Moskou.”

„Ik heb dat pas later geweten. Toen was het te laat. Zij had mij in haar net gevangen. Ik leefde alleen om en door haar. Ik ben een ellendeling geweest, zwak, week als een riet in haar handen! Schatten heb ik voor haar uitgegeven — zij aanvaardde ze alsof het aanzelf sprak, zooals een koningin de hulde aanvaardt van haar onderdanen. En toen — ik weet niet op welk een duivelsch handige wijze — het was meen ik tijdens een schandelijk bachanaal in mijn jongezellen woning, toen heeft zij die brieven in handen weten te krijgen en ik was met handen en voeten aan haar gebonden, juist toen ik de kracht meende te vinden, mij van haar los te maken!”

De man zweeg even, zat neer met gebukt hoofd en een gloeiende blos bedekte zijn wangen, toen hij prevelde:

„Ik schaam mij — ik schaam mij zoo diep! Ik heb mij gedragen als een willooze schavuit en toen heeft zij, Sonja, mij leeren inzien wat waarachtige liefde beteekent, mijnheer! Het was alsof er plotseling een verblindend licht door de duisternis van mijn ziel drong. Gisterennacht wist ik wat de liefde van een edele vrouw is! Nog zoodanig was ik door banden van hartstocht aan die vrouw gebonden, dat ik dol van woede, bedrog van hare zijde vermoedend, met mijn open auto post vatte tegenover haar huisdeur. Ik verwachtte niet anders of ik zou, na eenige uren wachten, haren minnaar naar buiten zien komen en ik was vast voornemens, hem te doden! Ja, zoover was het met mij reeds gekomen, mijnheer! Een ziekelijke hartstocht kan zelfs een sterken man tot een laffe misdadiger maken! Kunt gij u begrijpen wat ik gevoelde, toen de deur openging en een doodsbleeke vrouw te voorschijn trad — een vrouw die ik maar al te goed kende? Ik gaf een schreeuw, zij zag mij, zij kwam op mijn auto toesnellen, wierp zich naast mij, klemde zich aan mij vast en smeekte om haar weg te brengen, ver weg, want zij was bang!”

„En — toen deed zij u het verhaal?” vroeg Raffles zacht. „Deel het mij mede!”

Opnieuw scheen de Rus zijn gedachten te

moeten verzamelen, en toen hernam hij, altijd op denzelfden gedempten toon:

„Zij zeide dat zij dien avond een afspraak had gemaakt met Adele Saharow. Zij moet reeds maanden als kellner dienst hebben gedaan in Cecil, om haar gangen te kunnen volgen en ik, blind als een mol, heb het niet gezien, niet geweten! Haar doel was geweest, niet alleen die vrouw te smeeken, mij op te geven, omdat zij mij ten onder bracht, maar ook haar de papieren, de brieven terug te vragen, waarvan ik haar lang geleden wel eens verteld had. Zij had zich gewapend met haar kleine browning — en zij zeide mij met bevende stem dat zij tot alles in staat was geweest. En nu moet ik u zeggen dat Adele reeds sedert eenigen tijd een waren harts-tocht had opgevat voor dien schoonen kellner, die de blikken van alle vrouwen tot zich trok! Ook dat was mij ontgaan, tot voor weinige dagen geleden. Zij moet hem eens een sleutel in de hand hebben gedrukt, met een veelzeggend blikje — en met dien sleutel was Sonja binnengekomen, zonder dat iemand het bemerkte. Zij kon ook de woningdeur openen en wachtte rustig in een der vertrekken. Zij moest lang wachten, want pas om bij half een hoorde zij de woningdeur opnieuw opengaan en de vrouw binnentreden. Zij hoorde ook hoe zij zich in de slaapkamer ontdeed van hoed, cape en handschoenen en in het boudoir haar juweelen aflegde. En toen gebeurde dat verschrikkelijke. Waarom de vrouw het deed — wij kunnen het geen van beiden beseffen, maar waarschijnlijk hoorde zij zachtjes loopen op de gang en dacht dat het de man was, dien zij met kloppend hart verwachtte!”

Harold Litwinow wachtte even en ging toen met trillende stem voort:

„En het volgende oogenblik was het geschied. Uit het naburig vertrek hoorde Sonja het geluid van een korte worsteling en een onderdrukten kreet. De man die was binnengekomen had haar waarschijnlijk aanstonds bij de keel gegrepen. Zij moet zich slechts kort hebben verweerd, zij moet zelfs haar dolk nog hebben kunnen grijpen, maar de moordenaar heeft dien haar zeker ontrukkt en haar het wapen in den hals gestooten!”

„En — zag Sonja Doubensky niets?” vroeg Raffles, die met groote aandacht had toegelisterd.

„Neen, zij durfde niet te voorschijn te komen, zij meende te bezwijmen van angst. Zij

hoorde wel den val van het lichaam en toen haastig rommelen in het bureautje.”

„Dus — niet zij heeft die verwarring aangericht?”

„Neen, dat moet de moordenaar gedaan hebben!”

„Maar waarom liet hij het diamanten collier liggen en de andere sieraden?”

„Daar is maar één verklaring voor! Sonja moet een beweging hebben gemaakt en iets hebben omgestooten en dat moet den moordenaar zulk een angst hebben aangejaagd, dat hij de vlucht nam. In elk geval hoorde zij een onderdrukte vloek, toen haastig een deur openen en stappen die zich verwijderden!”

„Maar — dan moet gij toch den dader uit het huis hebben zien komen?”

„Neen, dat heb ik niet — het dreef er mij juist toe, ik beken het u openhartig, aanvankelijk niet aan haar verhaal te gelooven. Ik meende werkelijk dat zij de vrouw in een vlaag van hevige jaloezie gedood had.”

Raffles legde hem even de hand op den schouder en zeide toen:

„Dus, daarom hebt gij u rustig laten arresteren?”

„Ja mijnheer! Om haar uit de handen van de politie te houden.”

„Dat was een heel mooie daad van u, mijnheer Litwinow — en dat maakt veel goed van wat gij misdreven hebt door een oogenblik aan haar schuld te kunnen gelooven. Ik geef toe dat alles medewerkte om Sonja aan te klagen. En zeg mij nu waar zij is — dan zal ik haar zelve gaan geruststellen en ik ben ervan overtuigd dat gij elkander reeds morgen in de armen zult kunnen sluiten!”

„Dat geve de hemel! Maar zeg mij toch wie gij zijt, die zooveel belang in deze zaak stelt.”

„Misschien zult gij dat later wel hooren mijnheer — laten wij voorloopig aannemen, dat ik een ijverig journalist ben, die zijn blad aan copie helpt. En wat nu den dader betreft — vermoedelijk heeft hij zich langs denzelfden weg verwijderd waarlangs hij is binnengekomen en het raam en het rolluik weder neergeschoven. Ik geef toe dat er niet veel inbrekers zijn, die zoo zorgvuldig te werk gaan — maar het komt toch soms voor! En nu kan ik u den tijd van het wachten nog zeer verzoeten, door u mede te deelen, dat de papieren, die de eigenlijke oorzaak zijn van deze gansche treurige zaak veilig in mijn

handen zijn overgegaan! Ik zal ze u bij de eerste de beste gelegenheid geven."

"Ik weet niet hoe ik u moet danken mijnheer!" fluisterde Litwinow, die met moeite zijn aandoening bedwong. „Met die papieren dacht zij mij voorgoed aan mij te binden. Zij hoopte nog steeds dat ik op mijn besluit zou terugkeeren en tot het bolsjewisme zou overgaan. Zij dacht dat ik schatrijk was en voor haar heb ik mij bijna geruineerd!"

„Alles zal terecht komen, reken daar op!"

„Wilt gij mij zeggen hoe gij die papieren gevonden hebt?"

„Louter door toeval — in een geheim kästje van haar slaapkamer!"

„En — gij hebt die niet aan de politie overhandigd?" vroeg de Rus eenigszins verwonderd.

„Ik ben van meening dat zij er niets mede te maken heeft," antwoordde Raffles kortaf. „Het is al mooi, als zij er bij mag helpen, om vannacht den moordenaar te vangen."

„Wat zegt gij daar. Weet gij dan waar hij is? Weet gij wie het deed?" riep Litwinow opgewonden.

„Dat niet — maar ik reken er stellig op dat de man zal terugkeeren, nu hij het huis slechts door een enkelen agent bewaakt waant en die juweelen om zoo te zeggen onder het bereik van zijn hand. En hij begrijpt eveneens dat hij zich zal moeten haasten, daar hij wel moet vreezen, dat de familie van het slachtoffer beslag zal doen leggen op haar bezittingen. Tot zoover echter zult gij geduld moeten hebben!"

Op dat oogenblik hoorden zij een stoel verschuiven, de cipier kwam met zware stappen

aanloopen en zeide dat de toegestane tijd voorbij was.

En met een geheel andere stem zeide Raffles opgewekt:

„Dat hebben wij dus afgesproken, waarde Harold! En ik ben overtuigd, dat ik je morgen uit je cel zal kunnen komen halen."

„Ik hoop het, Paul, ik hoop het van harte!" zeide de gevangene en daarop drukten de beide mannen elkander krachtig de hand.

Maar toen de portier een paar stappen terzijde ging om de deur voor Raffles open te houden vroeg Litwinow snel en op zachten toon:

„Wat moet ik nu doen als Paul Drexler zelf komt?"

„Vertel hem gerust alles wat ik je heb medegedeeld, als hij tenminste werkelijk je vriend is!"

„Maar de agenten hier zullen denken dat hij een bedrieger is!"

„Hij behoeft zijn kaartje maar te toonen — en dan ben ik het, die hen bedrogen heeft. Houd goeden moed — morgen zijt gij vrij! Haar adres?"

„Ik heb haar naar een nicht van haar gebracht, in Hampstead!"

„Maar dat is geen drie kwartier rijdens hier vandaan?"

„Dat weet ik wel! Maar ik kon dezen nacht geen rust vinden — ik heb werkelijk zeer lang rondgereden, op mijn woord!"

„De naam van de straat?"

„Cherry Street — 217!"

Nog een zwijgenden handdruk en Raffles verliet het getraliede loket.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Het einde.

Toen Raffles omstreeks zes uur de afgesproken plaats bereikte vond hij Brand reeds aan een tafeltje van het restaurant zitten.

De jongeman zag er tamelijk opgewonden uit, trok hem dadelijk naast zich neer en be-

gon onmiddellijk met gedempte stem te spreken:

„Het is daar op Scotland Yard eenvoudig een bende!"

„Geloofden zij je niet?"

„Niet gelooven? Het had maar een haar gescheeld, of ze hadden mij wegens bespotting van het Openbaar Gezag in arrest gehouden! Ik was een warhoofd, ik nam een loopje met hen, voor mijn opvatting was geen schijn of schaduw van bewijs, want de dader zat al achter slot en grendel....”

„Dus — zij weigerden hun hulp?”

„Zij lieten mij niet eens behoorlijk uitspreken — ja, misschien als ik alles had mogen meedeelen, als ik den ring had laten zien, de papieren die wij gevonden hebben, het kistje! Maar van dat alles had ik niets bij me en al had ik het wel bij me gehad, dan zou ik het toch niet hebben getoond zonder jouw goedkeuring.”

„Als dat gebeurd was, Brand, hadden wij Litwinow waarschijnlijk zeer groot nadeel berekkend, want de politie is hier maar al te begerig om den krantenlezer aan sensatiestof te helpen en de brieven zouden waarschijnlijk een dag later van begin tot einde in de volksdagbladen hebben gestaan. Heb je iets gezegd van het bosje haar?”

„Ik zeide het — en toen vroegen zij waar dat dan was! En zij scholden mij uit, zij verklaarden dat ik mij bemoeide met zaken die mij niet aangingen!”

„Maar het opengebroke raam! Slikten zij dat dan ook?”

„Zij hebben naar het huis getelefoneerd, toen ik daarover begon en de portier antwoordde natuurlijk, dat hij twee heeren van de „Times” aan het raam had zien snuffelen. zonder er veel van te begrijpen. Hij zelf kon er niets bijzonders aan zien!”

„Dat is niet zoo merkwaardig voor een portier!” zeide Raffles sarcastisch. „Het is ook maar alleen voor een vakman zichbaar.”

„De inspecteur die mij te woord stond, zei, dat die sporen, als zij er dan al waren, wat hij betwijfelde, wel van jaren geleden konden dateeren!”

„En dan klaagt men nog over de toeneming van het aantal misdaden!” zeide Raffles schouderophalend. „Heb je gesproken over de duimafdrukken?”

„Natuurlijk! En de inspecteur zeide, dat die dan wel van Litwinow zouden zijn. Om kort te gaan — ik geloof dat hij veel lust had, maar dadelijk de directie van een krankzinnigengesticht op te bellen en mij daarheen te laten brengen. Hij dacht er niet aan, van mijn inlichtingen gebruik te maken en daar een val op te zetten in het huis. Er zou natuurlijk een

agent zijn, om op de verzegelde bezittingen van de doode te passen en daarbij bleef het.”

„Nu, ik ben overtuigd dat je je best hebt gedaan, Brand,” zeide Raffles na eenige oogenblikken. „Er blijft dan weinig anders over dan dat wij de zaak zelf geheel afwikkelen. Henderson zal moeten meedoen — want het is best mogelijk dat hij nu niet alleen terugkomt, nu hij weet dat hij er een agent zal aantreffen. Het worden er misschien wel vier of vijf!”

„Zou die agent daar den geheelen avond zijn?”

„Dat is wel waarschijnlijk! En morgen ook nog, totdat de justitie alles meeneemt, of een notaris het opeischt. En een man die een vrouw van kant maakt, zal er heel zeker niet voor terugschikken, ook een agent uit den weg te ruimen!”

„Maar hoe denkt hij binnen te komen?”

„Wel, hij zal eenvoudig aankloppen en zich voor den portier uitgeven, die iets noodig heeft. Hij zal wel een looper hebben voor de woningdeur — en is die achter hem gesloten, dan kunnen zij met hun drieën of vieren den agent onmiddellijk neerslaan! Maar dat is van later zorg Brand! Wij moeten eerst het meisje gaan waarschuwen!”

„Litwinow zeide je dus waar zij is?” riep Brand opgewonden.

„Ja. Hij heeft haar gisterennacht verdacht, toen zij zoo doodsbleek uit het huis kwam stormen en daarom heeft hij de schuld op zich geladen. Hij is echter tot een ander inzicht gekomen en gaf me haar adres. Hij bracht haar naar een nicht te Hampstead, meenende, dat zij daar veilig kon zijn voor de nasporingen van de politie!”

„Heeft zij hem alles opgebiecht?”

„Alles! Dat zij de rol van kellner op zich heeft genomen, teneinde hem te kunnen redden uit de klauwen van die vrouw, maar dat zij er niet in kon slagen de papieren te vinden — nu, hij zou wel een rare sinjeur moeten zijn als hij haar dat kwalijk had genomen in zulk een toestand.”

„En waarvoor wil je haar nu waarschuwen Edward?”

„Wel, ik wil haar alleen maar geruststellen! Zij moet daarginds natuurlijk reeds van de arrestatie vernomen hebben en zit misschien in groote angst! Wij zullen hier haastig iets gebruiken en dan gaan wij er samen even heen! Ik zal haar zeggen dat zij morgen-

ochtend een telegram kan verwachten, als hier alles goed is afgelopen!"

Raffles wenkte den kellner en reeds een half uur later stonden de beide mannen weder op straat, riepen een huurauto aan en hadden eenige moeite, op dat uur den chauffeur voor zulk een langen tocht te pressen, maar de toezegging van een goede fooi, maakte het gemoed van den man week als was en zoo aanvaardden zij den tocht door een sneeuwjacht en een ijzigen wind, naar het noordelijke Hampstead, een der voorsteden van Londen. Het was bijna acht uur toen zij daar kwamen, en de auto stilhield voor een eenvoudig, vriendelijk huis.

Op hun schellen deed een oude dame met spierwit haar de deur op een kier open en vroeg wat zij wenschten.

"Wij zouden gaarne onmiddellijk bij Miss Sonja worden toegelaten, mevrouw!" zeide Raffles. "Wij hebben haar zeer gewichtige dingen mede te deelen namens mijnheer Litwinow!"

"Als het goede dingen zijn, dan zult gij zeker hartelijk welkom zijn, mijnheer!" zeide de oude dame met bevende stem. "Komt binnen, wat ik u verzoeken mag!"

Raffles en Brand traden binnen en stonden een oogenblik later in een goed verwarmd, vriendelijk vertrek tegenover Sonja Doubensky. Wat was zij bleek, en wat was zij mooi, in haar eenvoudig japonnetje.

Raffles keek haar een oogenblik glimlachend aan en zeide toen zachtjes:

"Waarlijk, juffrouw Sonja, dit vrouwelijk gewaad staat u toch heel wat beter dan de kellnersrok. Neen, schrik niet — gij hebt met vrienden te doen. Gij zijt een edel, dapper meisje en wij voelen de grootste bewondering voor uw moed en uw schranderheid!"

En nu begon Raffles aan het verwonderde meisje alles te verhalen wat hij van de zaak ontdekt had en wat hij voor dien nacht vermoedde en terwijl haar de tranen over de wangen stroomde, eindigde hij met als zijn vaste overtuiging uit te spreken, dat men Litwinow den volgenden dag zou moeten vrijlaten.

En het meisje greep de handen van de beide mannen, drukte ze met kracht, en zeide:

"Wie gij ook zijt, wat u ook bewogen moge hebben tot uw inmenging — ik zal het nooit vergeten! En is het waar dat hij thans niet meer aan mijn schuld gelooft!"

"Hij heeft het nooit in ernst gedaan, miss

Sonja, hij verlangt vurig naar u en hij zal u weder liefhebben als voorheen, nu deze booze droom voorbij is."

Nog even spraken zij over de wonderlijke zaak, die nu misschien spoedig geëindigd zou zijn en toen reden Brand en Raffles haastig terug met hun huurauto en zonden den chauffeur met een vorstelijken fooi weg op ongeveer honderd schreden van het huis in de Cromwell Street, waar Henderson, geduldig als een waakhond, dien geheelen dag had vertoefd, zonder veel te begrijpen van de lange afwezigheid.

Het was half elf, toen Raffles, thans door Brand en Henderson vergezeld, weder aanbelde aan het huis in de Exeter Road. De portier zelf deed hen open, en keek wel wat verwonderd, toen hij daar opnieuw die beide schijnbaar onvermoeide journalisten zag.

Raffles nam den man aanstonds een weinig terzijde en begon:

"Luister eens goed! Je bent een goed Engelschman, nietwaar!"

"Dat zou ik meenen mijnheer!" antwoordde de man een hooge borst zettend.

"Welnu, het is een der voornaamste plichten van den Brit, de justitie waar hij maar kan behulpzaam te zijn! En dit kunt gij. Uw naam zal in alle bladen met lof vermeld worden — en gij zult een doortrapten schurk zijn verdiende loon doen ondergaan!"

De portier sperde zijn oogen wijd open en hakkelde:

"Dat wil ik heel graag, mijnheer — maar ik begrijp niet goed wat mijn hulp u kan baten!"

"Veel meer dan je denkt! Want luister nu maar eens verder. Ik verwacht stellig dat hier vannacht de man terugkomt die in den afgelopen nacht Adele Saharow vermoord heeft!"

De arme portier greep naar zijn hoofd en jammerde:

"Maar die zit achter slot en grendel, mijnheer."

"Hij is op vrije voeten, portier!" hernam Raffles met stemverheffing en op ernstigen toon. "Hij is door het raam binnengeklauterd dat je ons vanmiddag toonde, — en vannacht zal hij dienzelfden weg willen volgen!"

"Nu, dan zullen wij ditmaal het raam eens wat beter barrikadeeren!" riep de portier uit en hij maakte reeds een beweging in de richting van den dienstgang.

"Hola! Blijf hier!" riep Raffles, half lachend, half ongeduldig. "Dat mag juist vol-

strekt niet gebeuren! Hij moet er zoo makkelijk kunnen binnengaan als door een open deur! Hij moet zelfs naar boven mogen gaan en de woningdeur open maken!"

"Maar boven zit een agent, mijnheer! Moet hij niet gewaarschuwd worden?"

"Nee! De politie heeft zich in deze zaak niet zeer snugger betoond — en pas op het laatste oogenblik zullen wij dien ordebewaarder erbij betrekken! Je doet alles zooals je het anders ook zoudt hebben gedaan, dan trek je met ons naar boven, want we hebben je noodig als getuige, daar de politie voor Ongeloovige Thomas speelt, we stellen ons daar verdekt op en dan zul je zien — wat je zien wilt!"

De portier deed zijn mond al open om iets tegen te werpen, maar het zien van een piertje van een pond sterling deed hem eensklaps zwijgen. Hij knikte slechts, ging in zijn loge een pook halen, bijwijze van wapen en schikte zich verder volkomen naar de orders van dien zonderlingen verslaggever, die zoo gul met foaien omging.

Op den gewonen tijd deed hij de lichten uit, sloot de voordeur, ging de achterdeur dichtdoen en toen trokken de vier mannen zachtjes naar de derde verdieping, klommen nog een trap op, totdat zij een stikdonker portaal bereikten en zich daar konden opstellen, zoodat zij de woningdeur van de derde etage uitstekend in het oog konden houden.

Traag, in een tastbare duisternis, waarin zij elkander niet konden zien, ook al raakten zij elkander aan, kropen de minuten voorbij.

Het had reeds lang middernacht geslagen, toen eindelijk, nauwelijks verneembaar, de treden van de trap kraakten.

En het goed geoefende, fijne gehoor van Raffles bemerkte aanstonds dat er meer dan een man moest zijn!

Heel even pinkte een klein lichtje dat haastig over de woningdeur in het slot dwaalde, er klonk een zeer zwak gekras, dat maar heel even duurde en toen werd de woningdeur behoedzaam geopend.

Raffles begreep dat de tijd om te handelen was aangebroken.

Het was immers zeer goed mogelijk dat de

agent alle kamerdeuren had opengelaten en dan zou hij misschien onverhoeds overvallen worden.

Hij stootte Henderson en Brand aan en onhoorbaar sloopen allen over den dikken looper de trap weer af en gingen binnen door de woningdeur, welke de inbrekers open hadden laten staan.

En zij kwamen maar juist bijtijds!

Want de agent die de wacht hield, sliep reeds de slaap des rechtvaardigen op zijn matras in de woonkamer en van die woonkamer was zoeven de deur opengeworpen en een heesche stem fluisterde op schorren toon:

"Als je een vin verroerd ben je er geweest. Wij zijn met z'n vieren — houd je gedekt!"

De volgende seconde flitsten de zaklantarens van Raffles en Brand aan en de man die gesproken had kreeg een hevigen slag in den nek en stortte voorover in de kamer.

Zijn drie makkers, trachtten te vluchten en trokken, toen zij zich den weg versperd zagen, hunne dolkmessen, maar de overmacht was wel wat te groot!

Henderson sloeg er lachend twee met zijn knuppel neer en toen gaf de derde man zich over.

De man die gesproken had had vuurrood haar!

En daar lag hij nu, half bewusteloos, terwijl de agent, die van het geheele geval niets scheen te begrijpen overeind was gekrabbeld en met oogen, nog dik van den slaap, van den een naar den ander zag.

"Hoe hebben wij hem dat gelapt agent!" riep de portier trots uit.

"Wat zijn dat voor menschen?" hakkelde de agent. "Ik geloof dat ik die rooie kerel ken! Dat lijkt Ben Tower wel!"

"Ik weet niet hoe hij heet, vriend," zeide Raffles bedaard, "maar het is de man die Adele Saharow vermoord heeft. Doe je plicht en zorg zoo spoedig mogelijk voor de rest — maar ik wil er bij zijn, als die man bekent!"

Juist op dat oogenblik sloeg Ben Tower de oogen weer op en nog voor iemand hem iets gevraagd had stamelde hij:

"Ik heb het gedaan! Maak er maar een eind aan — jullie trekken aan het langste einde!"

De volgende aflevering (Nr. 659) zal bevatten:

DE MAFFIA.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885